

1

พีณะ ที่รักของแก้ว.....

แก้วรู้สึกเศร้าใจเหลือเกิน ชีระได้จากไปอย่างไม่กี่วันจะกลับมาอีกแล้ว

แก้วได้แต่ร้องไห้ ไม่เข้าใจเลยว่าเรื่องราวที่สดนี้เกิดขึ้นกับคนดีอย่างไร วันนั้นเราไปดูหนังกัน เขามาส่งแก้วที่หอพักแล้ว ก็ออกไปถูกทำร้าย..... แก้วไม่อยากจะเชื่อเลย

เขาไม่เคยมีศัตรู เพื่อนๆ ทุกคนรักเขา

แก้วเสียดายที่พีณะจะไม่มีวันได้พบเธออย่างที่แก้วตั้งใจไว้ พีณะคงจำได้เพียงเท่าที่แก้วเล่าให้ฟังทางจดหมายเท่านั้น ซึ่งมันบรรยายไม่ได้เท่ากับครึ่งหนึ่งของคนที่แก้วรัก

แก้วเสียใจจริงๆ แก้วคงไม่กล้ารักใคร่อีกแล้ว

อัมชฎางค์ มาดูแลแก้วตามที่พีณะและพี่อัญมมอบหมาย เขาเป็นเพื่อนที่ดีแต่แก้วก็ไม่อยากให้เขามาอยู่เพราะกลัวว่าแฟนเขาจะเข้าใจผิด แก้วไม่ต้องการใคร ถึงอย่างไรแก้วก็มีพีณะ เป็นที่พึ่งอยู่แล้ว

แก้วอยากให้พีณะกลับเมืองไทยเร็วๆ

รักพีณะมาก.....แก้ว.....

จดหมายสั้น ตัวหนังสือเรียบสวย ปรากฏอยู่บนกระดาษเขียนจดหมายสีชมพูอ่อนที่มีริมนลุลายโปร่งคล้ายลูกไม้ คุณกัญญากระแทก

เสียงถอนใจ สำหรับ “พีนะ” พี่ชายต่างสายเลือดคนนี้ จัตรแก้วจะกลั่นทุกอย่างให้จากหัวใจ ไม่ว่าจะความสุข ความทุกข์ เด็กสาวบอกให้ชนะชนได้รับรู้มากกว่าตัวเธอซึ่งเป็นแม่เสียอีก

คุณพรธนามมองเพื่อน “คุณไปฉกเอาจดหมายของลูกมาทำไม”
 “ฉันไม่อยากให้แก้วส่งจดหมายฉบับนี้” เธอพูดด้วยสีหน้าบูดบึ้ง
 “คุณก็ดักกันเขาจากกัน แล้วมันเคยได้ผลหรือเปล่า” คุณพรธนามถาม
 “คุณส่งแก้วมาอยู่กับฉันเพื่อให้ห่างจากชนะชน แต่รู้ไหมว่าฉันห้ามไม่ให้เขาโทรศัพท์ถึงกันไม่ได้ จัตรแก้วถูกส่งไปเรียนไกล แต่พอกลับบ้าน คนแรกที่ถามถึงก็คือพีนะ ไชหรือเปล่า”

“แล้วจะให้ฉันทำยังไง” คุณกัญญากระแทกเสียงอย่างอัดอั้น
 “ลูกชายสองคนของคุณชนก คนหนึ่งชอบรังแกน้อง อีกคนหนึ่งถึงจะคอยเอาใจ แต่สายตาของเขา... มันไม่ใช่สายตาของพี่ชายที่บริสุทธิ์ใจเลย แล้วยายแก้วก็ติดเขายังกับอะไร พุดยังไงก็ไม่ยอมฟัง ถ้าฉันไม่ส่งยายแก้วมาอยู่กับเธอ ฉันจะวางใจใครได้”

คุณพรธนามเห็นใจเพื่อนรักอยู่เหมือนกัน ปัญหาแม่เลี้ยงกับลูกเลี้ยงเป็นตำนานที่เป็นจริงสำหรับเธอผู้นี้ ลูกติดทั้งสองของสามีแสดงออกนอกหน้าว่าไม่ยอมรับแม่เลี้ยงมาตั้งแต่ต้น คุณกัญญาเองก็ตอบสนองด้วยความเป็นปฎิกฤษไม่แพ้กัน ผิดกับลูกสาวซึ่งตั้งแต่วันแรกที่พี่ชายซึ่งมีอายุมากกว่าถึงสิบปีเมื่อตัวเธอเพิ่งจะอายุสิบขวบมาจนโตเป็นสาว ก็ติดชนะชนยิ่งกว่าพี่น้องคลานตามกันออกมา

ยิ่งซซซยกลิ้นแกล้งและชนะชนคอยปกป้อง พีนะ ก็ยิ่งกลายเป็นวีรบุรุษในดวงใจ พิรดา ลูกสาวของเธอซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของจัตรแก้ว ยังได้รับถ่ายทอดความรู้สึกรัก ไว้วใจ เทิดทูนพี่ชายคนนี้ออกมาบ่อยๆ

‘...แก้วบอกว่านอกจากแม่แล้ว พีนะรักเขามากที่สุด บางครั้งเขายังส่งสัยด้วยซ้ำว่าใครรักเขามากกว่ากัน เขาว่าบ่่ากัญชอบให้เขาออกจากบ้านไปอยู่ที่อื่นเพราะอยากจะอยู่กับพ่อเลี้ยงตามลำพัง ที่เขาต้องไปเรียนที่ภูเกิดแก้วก็โทษว่าเพราะแม่อยากให้เขาไปอยู่ไกลๆ...’

คุณพรธนามรู้ว่าเหตุผลของคุณกัญญา ก็คือต้องการส่งลูกสาวไปให้ไกลจากลูกเลี้ยงวัยหนุ่มทั้งสอง

ปรากฏว่า ชนะชนแอบไปเยี่ยมน้องสาวที่มหาวิทยาลัยนานาชาติที่ภูเก็ตบ่อยๆ โดยขอไม่ให้ฉัตรแก้วบอกใคร จนกระทั่งเด็กสาวเผลอต้วปุดออกมา พอคุณกัญญารู้ก็ร้อนใจ กินไม่ได้นอนไม่หลับ นำเรื่องมาปรึกษากับเธอทุกวัน จนที่สุดก็รบเร้าให้สามีส่งลูกชายทั้งสองไปเรียนที่สหรัฐอเมริกาสำเร็จ นั่นแหละ คุณกัญญาจึงเริ่มมีความสุขจริงๆ เป็นครั้งแรกนับแต่แต่งงานกับคุณชนก เป็นต้นมา

‘อัชฎางค์ ก็มาเรียนที่นี่ด้วย’ ลูกสาวเล่าเสียงแจ้ว อัชฎางค์เป็นน้องชายของอัญชกา คนรักของชนะชน ‘เขาคอยตามแก้ว บอกว่าพี่นะสั่งให้ดูแล แต่แก้วไม่สนใจหรอก แก้วมีแฟนแล้ว ชีระเป็นนักกีฬาด้วย เป็นแมนที่สุด น่ารักที่สุดในโลกเลย’

ไม่มีอะไรจะทำให้คุณกัญญามีความสุขได้เท่านั้น ลูกสาวของเธอพ้นจากชนะชน แล้วยังรู้จักมีความรัก เธอได้พบชีระหลายครั้ง แล้วก็พึงพอใจจนเอามาเล่าให้คุณพรธนาม ฟังบ่อยๆ

‘...พ่อธิเขารูปหล่อทีเดียวแหละเธอ แต่ว่าเรียบบ่อย มีสัมผัสคารวะ ไม่เหมือนเจ้าวายุร้ายสองคนนั้นเลย ผิดกันจริงจริง...’

‘...ถึงเขาจะไม่มีฐานะอะไรแต่ก็ไม่แปลกหรอก คนเรามันมีโอกาสตั้งตัวกันได้ ฉันมั่นใจในเด็กคนนี่จริงๆ...’

คุณพรธนามรู้ว่าคุณกัญญาไม่ได้ชื่นชมชายหนุ่มที่ถูกพูดถึงมากไปกว่าดีใจที่ลูกสาวมีใจให้หนุ่มอื่น แทนที่จะเอาแต่ใส่ใจพี่ชายต่างสายเลือด หายใจเป็น “พี่นะ” อย่างที่เคยเป็น สำหรับคุณกัญญา ไม่ว่าฉัตรแก้วจะเลือกใครเธอก็ยอมรับได้ทั้งนั้น ขอให้เลิกสนใจ “หนามยอกอก” ที่ทำให้เธอเจ็บระบมกัลดหนองตลอดมา เธอก็พอใจยิ่งแล้ว

แต่แล้วเหมือนสายฟ้าฟาดเปรี้ยง จู่ๆ ชีระก็ถูกลอบทำร้ายจนมาตายจากไป ‘ส่งสารยายแก้ว... หน้าซีด ตาลอย ตัวผอมกระดูกจืด ฉันไม่อยากจะคิดว่าลูกสาวเล็กๆ ของฉันต้องมาพบกับอะไรร้ายกาจแบบนี้...’

โธ่เอ๊ย ไม่น่าเลยจริงๆ'

ความเป็นห่วงทำให้เธอปลีกจากงานการที่รัดตัวไปเยี่ยม กลับมาคราวนี้เธอแอบจกจดหมายซึ่งฉัตรแก้วเพิ่งเขียนถึง “พี่ชาย” มาด้วย

“ถ้าลูกรู้ว่าคุณหยิบจดหมายมาคงโกรธแยะเลย”

“โกรธก็โกรธไป ดิถี จะได้ละได้วางเสียบ้าง รู้อยู่ทั้งรู้ว่าแม่คิดยังไงกลับไม่ยอมฟังกันบ้างเลย รู้ใหม่ว่าในกระเป๋าสตางค์ก็มีรูปนายคนนี้แล้วยังใส่กรอบแขวนไว้เต็มข้างฝา...”

“คุณก็ปล่อยลูกบ้างเถอะ” เพื่อนสนิทพูดคำที่ได้เคยพูดมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว “เด็กเขาวริสุทธิ์ใจกันทั้งคู่ ประเดี๋ยวเลยกลายเป็นว่าตัวคุณเองเป็นคนไปบิดเบือนให้มันเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมา”

“ฮิ ฉันเชื่อว่ายายแก้ววริสุทธิ์ใจ แต่ทำไมใช้นายชนะชนแน่ฉันสังเกตเห็นมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ตั้งแต่ยายแก้วเริ่มโตเป็นสาว นายคนนั้นมองลูกสาวฉันแปลกๆ ฉันเคยเสียวสันหลังวาบๆ ไม่อยากจะคิดเลยว่าเขาคิดยังไงกับน้องสาวที่รักไว้ใจเขาเหลือเกินคนนี้น่า”

“คุณก็....”

“คุณไม่ได้เป็นฉัน คุณจะเข้าใจได้ยังไง” อีกฝ่ายตีโพยตีพายคุณพรรณงามจึงได้แต่เงียบ

คุณพรรณงามเป็นเพื่อนรักกับคุณกัญญาตั้งแต่อายุน้อยๆ ฐานะในวัยเยาว์ใกล้เคียงกัน คุณกัญญากลายเป็นคนร่ำรวยเพราะทั้งความสามารถส่วนตัวและการแต่งงานกับเศรษฐีใหญ่ คุณพรรณงามเคยคิดว่าเพื่อนรักมีชีวิตที่น่าอิจฉาอย่างยิ่ง แต่บิดาของฉัตรแก้ว ก็จากไปตั้งแต่เด็กหญิงยังพูดไม่ชัดเสียด้วยซ้ำ เมื่อคุณกัญญาแต่งงานใหม่กับคุณชนก เงินและความสามารถของเธอได้ช่วยกอบกู้สถานการณ์คับขันที่คุณชนกกำลังประสบ พลิกฟื้นสู่ความมั่นคงและมั่งคั่งยิ่งกว่าเก่า ความทรงจำของเธอจึงมีอยู่เต็มปรี เพราะเหตุนี้เธอจึงตั้งป้อมเป็นศัตรูกับลูกเลี้ยงวัยหนุ่มทั้งสองที่ไม่ยอมอ่อนข้อให้เธออย่างเต็มที่

มาจนบัดนี้ ทุกครั้งที่พบกัน คุณพรรณงามเห็นสาวใหญ่ในรูป

ลักษณะของมหาเศรษฐี สวมใส่อาภรณ์เลิศหรู เครื่องเพชรนิลจินดา เนิตฉาย มีบ้านหลังใหญ่ รถยนต์เอี่ยมหรู ใช้ชีวิตอยู่กินราวเท้าแทบจะไม่ติดดิน ทว่าหัวใจกลับไร้ความสุข หวาดระแวง วิตกกังวล หวงแหน อิจฉาริษยา แทบจะหาความสงบสุข สบายใจไม่ได้เลย

ในระยะหลังนี้ คุณชนกเริ่มเจ็บปวดแอดด้วยโรคร้ายต่างๆ ที่ยังอยู่ในวัยอันควรจะกระปรี้กระเปร่าแข็งแรง ครอบครัวยุติกันที่วุ่นวายนี้เรียกหาสามีของเธอ ซึ่งเป็นหนายความคู่ใจอยู่เสมอ

“ยายแก่วัยเด็ก ข้าเชื่อใจนายชนะชนยิ่งกว่าอะไร ฉันกลัวว่าพ่อตัวดีจะกล่อมเอาสมบัติลูกสาวของฉันไปหมด ฉันต้องปรึกษาคุณ ยิ่งยศว่ำทำยังไงจะป้องกันไม่ให้ยายแก่วัยเสียรู้นายชนะชนได้”

“เอาเถอะ เพื่อความสบายใจของคุณ อยาจะทำอะไรก็ทำเถอะ” คุณพรธนามพูดอย่างอ่อนใจ สายตาที่มองเพื่อนหญิงมักซ่อนความสมเพชเวทนาเสมอ คนเรานอ ยิ่งมีก็ยิ่งระแวงหวงแหน คิดอะไรร้ายๆ กับคนรอบข้างอย่างไม่น่าจะเป็นไปได้

นี่ไปถึงหลานสาวซึ่งเธออุ้มมาแต่เล็กแต่น้อยคู่กันกับลูกสาวของตัวเองแล้วก็ต้องถอนใจ แก้วเอ๋ย ก็แม่เป็นเสียอย่างนี้ ลูกจะไม่โหยหาความรัก ไหว่คว่ำที่พึงทางใจอย่างไรได้.....

สาวน้อยที่ถูกกล่าวถึง ได้แต่ปล่อยให้เวลาผ่านไปอย่างโศกเศร้า ดีที่หลายปีมานี้ เธอถูกฝึกให้เคยชินกับการอยู่ห่างแม่ไกลจากบ้าน ไม่เช่นนั้นคงไม่อาจยืนหยัดอยู่ได้ตามลำพังกับการที่คนรักตายจากไปอย่างกระทันหัน

ตาย...! เด็กสาวตระหนกตกใจกับคำนี้..... เคยพบเห็นเคยพูดคุย หัวเราะหัวไคร้อยู่ด้วยกันทุกวัน จู่ๆ ใครก็ไม่รู้มาเอาชีวิตเขาไป....

เธอร้องไห้อีกครั้งแล้วครั้งเล่า ที่ตรงนี้ก็เหมือนกับอีกหลายๆ ที่ที่เคยมาด้วยกันสองคน เกี้ยวแขนงูมือพูดคุยเพลินใจ ในบัดนี้มีแต่ภาพและเสียงในความทรงจำให้นึกถึง แล้วก็ได้แต่ร้องไห้

ตะวันคล้อยลงมากแล้วเมื่อหญิงสาวเดินกลับมาที่รถยนต์คันเล็กซึ่งเป็นพาหนะส่วนตัว เมื่อก่อนเคยมีคนขับให้นั่งสบายๆ คอยดูแลเอาใจใส่ตรวจนํ้า น้ำมัน เครื่องสารพัดโน่นนี่ พอต้องมาทำเอง เธอก็รู้สึกว่าเป็นภาระที่ไม่อาจจะทำได้ถูกต้อง

เธอต้องถอนใจเมื่อเครื่องยนต์ไม่ยอมติดตื้อๆ สตาร์ททีก็ครั้งๆ เจ้าเครื่องยนต์ส่งเสียงตื้อๆ ลั่นๆ แล้วก็เงียบไปในทันทีที่บิดกุญแจกลับ

หญิงสาวเปิดประตูลงมายืน พอทำอะไรไม่ถูกต้องแต่เดินกลับไปกลับมาอย่างกลัดกลุ้ม โทรศัพท์ก็ใช้ไม่ได้ เธอปล่อยให้เบตเตอร์หมดโดยไม่ใส่ใจจะชาร์จให้เต็มอย่างที่เคยทำเมื่อ ธีระ ยังมีชีวิต

ฟ้ามีดลงทุกที ถนนสายนี้แทบจะไม่มีรถวิ่ง...!

มอเตอร์ไซค์คันหนึ่งวิ่งซำๆ เข้ามาราวกับเจาะจงตรงมาหา คนที่ขับขี่สูงใหญ่ล่ำสันสวมเสื้อยืดสีเข้มพอดีตัว หญิงสาวจ้องมองแล้วก็ต้องถอนใจอย่างผิดหวังเมื่อพบว่าเป็นคนแปลกหน้าแทนที่จะเป็นเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยอย่างที่คาดหวังไว้

เธอถอยหลังอย่างอดกริ่งเกรงไม่ได้

“ต้องการความช่วยเหลือหรือเปล่าครับ” เสียงถามอ่อนนอบอ่อน “สำเนียงส่อภาษา” ทำให้คาดเดาว่าเขาคือปัญญาชน และพร้อมจะให้ความช่วยเหลือด้วยใจจริง

“ค่ะ รถมอเตอร์ไซค์....”

ร่างสูงตั้งรถพักไว้แล้วก้าวลงมา ใบหน้าที่เห็นชัดขึ้นในระยะใกล้ คมคายสะอาดสะอ้าน “ลองสตาร์ทดูหน่อยได้ไหมครับ”

หญิงสาวเปิดประตูก้าวขึ้นไปนั่ง ทำตามทันทีอย่างว่าง่าย

“ช่วยเปิดกระโปรงหน้าหน่อยครับ”

เธอทำตามอีก ร่างล่ำสันก็ทำอะไรง่วนอยู่ครู่ใหญ่ ก็บอกให้เธอลองสตาร์ทใหม่ อีกครั้ง แล้วก็อีกครั้งโดยไม่เป็นผล ฟ้ามีดลงทุกที หญิงสาวเปลือยแสดงอาการกระวนกระวายร้อนใจออกมา

“คุณกลับไปพักไปก่อนดีไหมครับ คงต้องจอดรถไว้ที่นี่แล้วตาม

ช่างมาหรือไม่ว่าอย่างนั้นก็ต้องเรียกรถมายกกลับไป”

เธอลังเล ทำอะไรไม่ถูก “แล้วฉันจะกลับที่พักได้อย่างไร”

ชายหนุ่มยื่นข้อเสนออ้อมๆ “รถผมไม่เคยล้มนะครับ ค่าโดยสารก็ไม่แพงด้วย”

ฉัตรแก้วลังเล แต่แล้วก็ไม่เห็นทางเลือกอื่น “ส่งฉันที่ไหนใกล้ๆ ก็ได้ค่ะ ฉันหารถต่อไปเองได้”

“ยินดีขอรับกระผม”

หลังจากลือครรถเรียบร้อย ร่างเล็กในชุดเสื้อยืดกางเกงยีนก็ซ้อนท้ายจักรยานยนต์คันใหญ่ด้วยอาการไม่แน่ใจ หากครั้นชั่วครู่เมื่อชายหนุ่มพารถเข้าสู่ชุมชน ความวาวใจก็มากขึ้นทุกขณะ

“ส่งลงตรงไหนก็ได้ค่ะ” เธอตะโกนบอก

รถยังแล่นเรื่อยไม่หยุด หญิงสาวแปลกใจที่เขาบ่ยหน้าเข้าหาที่พักของเธอและจอดตรงหน้าประตูพอดิบพอดี เธอกระโดดลงอย่างโล่งใจ กล่าวพลางพนมมือไหว้ “ขอบคุณมากค่ะ”

อาการตอบรับกลับเป็นเพียงรอยยิ้มอบอุ่นและประกายตาแวววาม หญิงสาวอดรู้สึกสะดุดใจไม่ได้ “ฉันรู้จักคุณหรือเปล่าค่ะ”

อาการยิ้มของอีกฝ่ายไม่ปฏิเสธเลยแม้แต่น้อย ทว่าเธอพยายามนึกเท่าไรก็จำไม่ได้ ทั้งที่รู้สึกคุ้นเคยอย่างยิ่ง

“ดูแลตัวเองให้ดีนะครับ” ประกายตาเขาบอกความผูกพันห่วงใยจนเธอฉงน แล้วร่างสูงก็พารถจักรยานยนต์คันใหญ่เคลื่อนจากไป

เธอยืนงมมองตามอยู่อีกนาน

คนที่รอคอยคืออักษฎาณ์ ชายหนุ่มเดินเข้ามาหาทันทีที่เห็น

“หายไปไหนมาทั้งวันนะแก้ว โทรศัพท์ก็ติดต่อไม่ได้ ถามใครก็ไม่ไม่มีใครเห็น ผมเกือบไปแจ้งตำรวจให้ช่วยหาแล้วรู้ไหม”

เธอทำท่าที่เหนื่อยหน่าย “อะไรกันอักษ แก้วไปไม่กี่ชั่วโมง ทำเป็นเรื่องใหญ่ไปได้”

“เรื่องใหญ่ซิ จูๆ ก็หายไป... พี่นะ ติดต่อแก้วไม่ได้ก็โทรหาผม

ดำเบิงเลยที่ผมไม่รู้ว่าจะแกวไปไหน”

“อะไร พี่นะโทรมาหรือ” ประกายตาหม่นมัวแจ่มกระจ่างขึ้นในทันที “โทรมาเมื่อไหร่ พี่นะพูดว่ายังไงบ้าง”

“โทรมาหลายครั้งแล้ว... พี่นะเป็นห่วงแก้ว”

“โธ... พี่นะ” กังวานเสียงเธอสนิทสนมผูกพัน

“แก้วรู้ไหม พี่นะบอกว่าพี่ชัชกลับมาเมืองไทยเป็นเดือนแล้วนะ” เพื่อนหนุ่มทำเหมือนมีเรื่องร้าย “เรียนก็ยังไม่จบ คบเพื่อนอันธพาลติดยา แล้วก็นึกกลับมา... แต่ก็ไม่ได้กลับไปอยู่ที่บ้าน ไปตามที่ไหนก็ไม่เจอสักทีเดียว”

หญิงสาวยกไหล่ “พี่ชัชเป็นอย่างนี้มานานแล้ว สนใจทำไมกัน เรื่องเรียนเรื่องอะไร เขาเคยจริงจังเสียเมื่อไหร่ นึกจะไปไหนก็ไป นึกจะมาก็มา ขนาดเขาเป็นลูกรักสุดสวาหาชาติใจของคุณพ่อ คุณพ่อยังพูดบ่อยๆ เลยกว่า ช่างหัวมัน”

“ช่างไม่ได้ซีแกว” อังฆางค์จับแขนเธอ จ้องหน้าเธอด้วยสีหน้าจริงจัง “พี่นะกลัวว่าพี่ชัชจะคิดไม่ดีกับแก้ว ช่วงที่อยู่เมืองนอกด้วยกัน พี่ชัชพูดแปลกๆ บ่อยมาก พูดว่าใครจะมาเอาสมบัติของพ่อเขาไปไม่ได้”

คราวนี้ฉัตรแก้วต้องนั่งมองเพื่อนชาย ถามตะกุกตะกัก

“หมาย... หมายความว่ายังไง”

“หมายความว่าพี่ชัชจะกำจัดให้หมดทุกคนไม่ว่าจะเป็นใครก็ตามที่มายุ่งเกี่ยวกับแก้ว คนที่แก้วรัก แล้วอาจจะรวมทั้งตัวแก้วเองด้วยก็ได้”

“บ้าแล้ว” เธอสะบัดแขนออกจากมืออีกฝ่ายโดยแรง “อย่าพูดแบบนี้อีกนะอ้อ แก้วไม่อยากจะฟัง”

“อ้อไม่ได้พูดเองนะ พี่นะเป็นคนพูด”

ชื่อที่ถูกยกมาอ้างทำให้หญิงสาวต้องนั่ง สีหน้าบอกความรู้สึกลับสน กระทบกระเทือนใจ

“พี่ชัชเคยรักเป็นห่วงแก้วหรือเปล่า ตั้งแต่เล็กๆ มาเขาคอยรังแก

แก้วไม่ใช่หรือ” เสียงถามตอกย้ำ หญิงสาวอดคิดตามไม่ได้ แม้ซัชซัย จะทำตัวดีขึ้นในระยะหลังจนเธอรักและวางใจ แต่ความทรงจำในวัยเด็ก คือถูกซัชซัยรังแก ยั่วเย้ากระเซ้าแหย่จนถึงน้ำตาทุกที

มีแต่ขณะชนที่คอยปกป้องโอบอุ้ม ตั้งแต่เด็กจนเติบโตใหญ่เป็นสาว พี่ชายใหญ่ที่อายุมากกว่าเธอสิบปียังคงเป็นพี่ที่รักยิ่ง ขณะที่พี่ชายรอง แม้จะรามีเหตุเลวการกลั่นแกล้งยั่วเย้ารังแกลงไป แต่ก็แทบจะไม่เคยสร้างความทรงจำที่ดีให้จดจำได้เลย

แต่ถึงอย่างไรเธอก็รักผูกพันซัชซัยคล้ายเขาเป็นพี่ชายอีกคนหนึ่ง

“ปีสองปีมานี้ พี่นะบอกว่าพี่ซัชซัยคิดอะไรแปลกๆ รุนแรงขึ้นทุกที ยิ่งคบเพื่อนไม่ดี ทั้งเสพยา ทั้งเล่นการพนัน ความคิดก็ยิ่งเพี้ยน” อัมภาวงศ์พูดต่อ ตอกย้ำให้คนฟังเจ็บปวด “พี่นะทั้งเขียนทั้งโทรศัพท์ มาเล่าให้พี่อัญฟัง...” เขาหมายถึงอัญชกา พี่สาวของเขาและเป็นคนรัก ของขณะชน “แล้วเลยฝากให้ผมคอยดูแลแก้ว เขากลัวว่าพี่ซัชซัยจะคลั่ง จนทำอะไรร้ายๆ”

“แก้วไม่เชื่อ...!”

“ใครเป็นคนทำร้ายธีระฮีแก้ว” เสียงถาม “จนปานนี้ยังจับใครไม่ได้สักคน ธีระไม่เคย มีปัญหากับใคร จู่ๆ ทำไมเกิดเรื่องขึ้นมาได้”

“แก้วไม่อยากฟังแล้วละ” เธอวิ่งหนีตื้อๆ

คืนนั้น หญิงสาวฝันร้ายต่างๆ นาๆ ที่ร้ายที่สุดก็คือ เธอเห็นพี่ชายต่างสายเลือดที่เธอรักผูกพันวิ่งไล่จะทำร้าย

พี่ซัช... พี่ซัช อย่าทำแก้ว.....

ในมุมที่อับจน อ้อมแขนที่อบอุ่นกลับกางกั้นไว้ พี่นะ... เธอบอกตัวเอง ทว่า...ไม่ใช่ .....เมื่อภาพชัดขึ้น ฉัตรแก้วกลับเห็นใบหน้าคมคายสะอาดสะอ้านของใครอีกคนหนึ่ง... ผู้ชายคนนั้น ที่พาเธอเกาะเกี่ยวจักรยานยนต์กลับมาอย่างปลอดภัยจากรถที่จอดเสียอยู่ข้างทาง.....

ฉัตรแก้วตื่นขึ้นโดยที่ชายในความฝันยังกระจ่างอยู่ในใจ

เช้าวันรุ่งขึ้น เธอมุ่งมั่นที่จะหาตัวชายลึกลับคนนี้ให้จงได้

“อ๊ะ วันนี้ช่วยพาแก้วเที่ยวหน่อย จะพาช่างไปช้อปปิ้งด้วย แล้วก็ไปไหนๆ เรื่อยเปื่อย เบื่อนิ่งเค้าได้อยู่เฉยๆ หาอะไรทำเพลินๆ ดีกว่า”

อักษฎาณคณินดีปรีดาเป็นอย่างยิ่ง แต่ไหนแต่ไรฉัตรแก้วไม่เคยจะไยดีเขาเพราะมีธีระเป็นคู่รัก ส่วนเขาเองก็มีเพื่อนหญิงคู่ใจ

เธอชอบจกักรยานยนต์ของเพื่อน ไม่ยอมมปริปากบอกว่ากำลังมองหาใคร เธอต้องการให้เขาเป็นสารภีทั้งวันแต่ว่าไร้ผล จนบាយวันรุ่งขึ้น เธอจึงโชคดีที่เห็นคนที่มองหาขี้นอยุ่ริมถนน

“อ๊ะ จอดก่อน จอดก่อน” เธอร้องดึงเพื่อนชายเป็นพัลวัน

“อะไรกันล่ะแก้ว”

“เจอคนรู้จัก...!”

รถยังไม่ทันจอดสนิท ร่างเล็กก็แทบจะกระโดดลงมา พอตั่งตัวได้ก็วิ่งเข้าหาอีกฝ่ายหนึ่งอย่างยินดี “สวัสดีค่ะ”

ร่างสูงที่หันมา หาได้มีสีหน้าแปลกใจไม่ “สวัสดีครับ”

“ฉันพาช่างไปดูรถแล้ว เขาบอกว่าบีมดีที่จ่ายน้ำมันเสีย มันอยู่ใต้ท้องรถค่ะ” เธอพูดเร็วปรือ อีกฝ่ายระบายยิ้มอยู่ในสีหน้า

“ดีใจด้วยที่รถคุณยังอยู่ที่นั่น ไม่มีใครลากเอาไปเสียก่อน”

“ถ้ามีใครลากไปที่ดีซีคะ ฉันจะได้ซื้อใหม่” เธอพูดพลางหัวเราะอีกฝ่ายยิ้ม “ผมก็ว่างั้น”

อักษฎาณคณินงงๆ มาสมทบ “แก้ว” เพื่อนชายเรียก

ร่างสูงมองยิ้มๆ หญิงสาวหันไปมองก่อนจะหันกลับมาบอกอีกฝ่ายว่า “ฉันซื้อแก้วค่ะ”

“ผมรู้แล้ว” สีหน้าเขาเจือยิ้ม

ฉัตรแก้วเข้าใจว่าเขารู้จากการได้ยินอักษฎาณคณินเรียก ทว่าประกายประหลาดในสีหน้าที่เคยคุ้นทำให้เธอต้องจ้องมองด้วยความพิศวง

“เราเคยรู้จักกันมาก่อนหรือเปล่าคะ”

ใบหน้าที่เจือยิ้มของอีกฝ่ายไม่ตอบคำถามเคย แล้วก่อนที่ใครจะ

พูดอะไร ร่างของสตรีผู้หนึ่งก็ก้าวเข้ามา ร่างสมส่วน สวมกางเกงสี ส่วนรัดรูป รองเท้าส้นสูงพื้นหนา เลือ่ตัวเล็กปิดทรวงอกมีเพียงสาย เล็กๆ คล้องป่าอวดช่วงอกอิมและไหล่สล้างชาวผ่อง กางเกงเอวต่ำยัง อวดช่วงเนื้อหน้าท้องที่แบนราบ “บ๊อง...!” สีหน้าเธอผู้นั้นดูไม่เป็นมิตร เลี้ยเลย สายตาที่มองกราดวาววาบ “มาเถอะคะ รสทิวจะแย่แล้ว”

คนถูกเรียกหันกลับมายิ้มให้ “ดูแลตัวเองให้ดีด้วยครับ” เขาได้ แต่รำลาคำเดิม ก่อนจะเดินจากไปหาสตรีที่ยืนรอ

อัชฎางค์เข้ามายืนข้างๆ มองตามร่างชายหญิงที่เห็นทางด้านหลัง ซึ่งกำลังจะถูกกลืนหายไปในหมู่ผู้คน ฝ่ายหญิงคล้องแขนเกาะเกี่ยวร่าง สูงใหญ่ไว้ด้วยอาการสนิทเสน่หาอย่างยิ่ง

บ๊อง.....ชื่อนี้ยิ่งอลอยู่ในหู

เป็นไปได้อหรือ พี่บ๊อง ปองพล เพื่อนรุ่นน้องของซัซซัย...!

เธอรู้จักเขามานานแล้ว ตั้งแต่เธอย้ายเข้าบ้านซัซซัยใหม่ๆ เธอยัง เป็นเด็กเล็กนิด ส่วนเขาเป็นเด็กชายวัยรุ่นที่ตัวโตเกินวัยจนเธอขี่คอเล่น ได้ เขาตามซัซซัยราวกับเงา อวดอ้างว่าเป็น “คูซั”

“ใครนะ แก้ว”

หญิงสาวขยับริมฝีปากจะบอก แต่หยุดเอาไว้ทัน ชื่นบอกว่าเขา เป็นใครก็คงจะได้ยินอัชฎางค์พูดในสิ่งที่เธอเองก็เกิดรู้สึกหวาดหวั่นขึ้นมาเฉยๆ.....

“หรือนายคนนี่เอง ที่อยู่เบื้องหลังการตายของธีระ ? ”

2

ร่างสูงใหญ่ล่ำสัน ที่อยู่ในชุดเสื้อแขนยาวผ้าหนาหนักสีแดงเข้ม กางเกงขาวาวสีดำสนิท เซ็นรถเซ็นที่มีกระเป๋าดำเดินทางขนาดใหญ่เรียงซ้อนกันผ่านประตูด้านตรวจคนเข้าเมืองออกมาสู่ห้องโถง แม้จะถูกบดบังเป็นระยะๆ ด้วยกลุ่มผู้โดยสารที่เพิ่งผ่านประตูเดียวกันออกมา ทว่า คนที่ยืนรอคอยอยู่อย่างจิตใจจรดจ่อเบื้องหลังแนวรั้วโลหะโปร่งเตี้ยๆ ที่กั้นไว้ กลับสังเกตเห็นในทันที

ใบหน้าเธอเปล่งประกายฉายรอยยิ้มกว้าง เธอเขย่าแขนสตรีที่ยืนอยู่ข้างๆ ร้องว่า “พี่อัญ นั่นไงพี่นะ พี่นะมานั่นแล้ว”

สตรีที่ยืนอยู่ข้างๆ แม้จะยินดีแต่ก็ไม่กล้าแสดงออกมา ความที่สูงวัยกว่าราวกับพี่สาวใหญ่กับน้องสาวคนเล็ก ทำให้ต้องสำรวมท่าทีไว้

“พี่นะ พี่นะ” เด็กสาวร้องเรียกพลางก้มโบกไม้โบกมือ เทบจะกระโดดโลดเต้นอยู่ตรงนั้น

ขณะชน หันมองหา ครั้นเห็นแขนเรียวที่โบกไหว ใบหน้าเยาว์วัย สดใสกระฉ่าง ชายหนุ่มก็ยิ้มออกมาเต็มที่ พารถเซ็นเคลื่อนเข้ามา

“พี่นะ”

“ไฉน คนสวย ไม่รู้จักโตเสียทีนะ” เขาหักทท้าย

“ก็คิดถึงพี่นะนี่นา” เธอเอื้อมมือออกไปไขว่คว้า “ขอจับหน่อย คิดถึงจังเลย”

มือขาใหญ่ของเขายื่นไปบีบกระชับมือเล็กๆ แนบแน่น เขาส่งยิ้มให้หญิงคนรักอย่างนึกเกรงใจแต่ก็ไม่ยอมปล่อยให้มือเธอ

“เด็กคนนี่กวนใจหรือเปล่า”

“ไม่หรอกค่ะ” อัญชากยิ้มทั้งๆ ที่อดรู้สึกหงุดหงิดขุ่นใจไม่ได้กับแขนเรียวๆ ที่ข้ามผ่านนิ้ว ต่างฝ่ายต่างยึดมือกันแน่น

ชายหนุ่มจำใจปล่อยเธอ พุดเจือหัวเราะ “พี่ปีนออกทางนี้ไม่ได้นะ ไปเจอกันข้างหน้าโน้น”

ฉัตรแก้วหัวเราะ พอปล่อยมือพี่ชาย เธอก็หันมาจุดอัญชากให้เดินลึ่วๆ ผ่านบรรดาคคนที่มารอรับผู้โดยสาร มายืนรอชายหนุ่มตรงปลายทาง ชายหนุ่มมาถึงช้ากว่าเพราะมีรถเข็นค่อนข้างหนัก แล้วยังผู้ที่เพิ่งเดินทางมาถึงคนอื่นๆ เดินขวางอยู่ข้างหน้า

เขาแอบเก็บภาพเธอแต่ไกล เธอวอบอิมเป็นสาวสมบุรณ์มาหลายปีแล้ว ท่าทางเท่านั้น ที่ยิ่งไงๆ ก็ยังเป็นน้องเล็กที่ไม่รู้จักโต

เธอโผล่เข้ากอด ‘พี่ชาย’ ทันทีที่ถึงตัว ไม่ได้นึกถึงสตรีที่มาด้วยกันว่าจะต้องทนมองด้วยความรู้สึกขัดแย้งอย่างไร

“ดีใจจริงๆ ที่พี่นะกลับมา”

“จะดีใจนานเท่าไร? เหน้อประเดี๋ยวประด๋าวก็ลืม” เขาตักคอดอดเหลือบมองหญิงคนรักอย่างเกรงใจไม่ได้

อัญชากได้แต่เดินตามขณะที่ฉัตรแก้วเกาะรถเข็นอย่างตั้งใจจะช่วยทั้งที่ในความเป็นจริงเธอเกะกะมากกว่าอย่างอื่น ทว่าชายหนุ่มก็พึงใจกับร่างอ่อนๆ ที่สัมผัสทุกครั้งแล้วครั้งเล่าโดยที่อีกฝ่ายหนึ่งไม่ได้ตั้งใจและไม่ได้เฉลียวใจคิดอะไรเลยแม้แต่บ่อย

“แหม รู้แบบนี้แก้วไม่มารับก็ดีหรอก” หญิงสาวแก้มงแงอด “อุตสำหรับมาจากภูเกิดด้วยความที่คิดถึงพี่นะที่สุดเลยนะนี่”

ทั้งๆ ที่รู้อยู่แล้วว่าตนเองมีอิทธิพลเหนือหญิงสาวอย่างไร ครั้นได้ยินเสียงซื่อๆ บอกเล่า ชายหนุ่มก็ยังอดปลอบปลืมไม่ได้

ทั้งสองยืนรออยู่ข้างทางเมื่ออัญชากเลื่อนรถมารับด้วยสีหน้าไม่พอใจ

‘พี่น้อง’ คุยกันไม่รู้จักจบ สายตาของฝ่ายชายขณะมอง ‘น้องสาว’ บาดความรู้สึกของเธอเหลือเกิน ชั่วขณะนั้นชายหนุ่มยังจับป่าอีกฝ่ายพูดคุยหัวเราะหัวไคร้กันเหมือนไม่สนใจใครอีกแล้วในโลก

พอรถจอดเทียบตรงหน้า ชายหนุ่มก็หันไปเปิดประตูโยนเสื้อ แจ็กเก็ตที่พาดอยู่ข้างบนเข้าไปก่อนแล้วจึงเดินไปเปิดฝากระโปรงหลัง ลำเลียงกระเป๋าหนักอึ้งเข้าไปเรียงซ้อนกัน

“ใบนี้ต้องวางที่เบาะหลังนะ แก้ว จะอึดอัดไหม”

“ไม่หรอกค่ะ ได้เลย” เธอพูด “แหม ดินะที่ไม่ให้อัษมาด้วย ไม่อย่างนั้นละก็เบียดกันแยเลย”

“อัษมากรุงเทพด้วยหรือ” ชายหนุ่มหันมาถาม

“มาด้วยกันค่ะ เขาตามแกว้อยกับเงา”

ชายหนุ่มหันมามอง เสียงถามปรา่แปร่ง “เป็นแฟนกันละซี”

“เปล่าค่ะ เป็นเพื่อนกันเฉยๆ” เธอปฏิเสธเสียงหลง

ห้องนอนของชายหนุ่มยังอยู่ในสภาพเดิมเหมือนเมื่อเขาจากไป... คุณกัญญาไม่เคยได้ย่างกรายเข้ามา ประตูบานนั้นถูกปิดสนิท นานๆ สาวใช้จะเข้ามาทำความสะอาดสักครั้ง สองสาวช่วยชายหนุ่มจัดข้าวของ ชายหนุ่มหยิบซองฟากมาส่งให้

“ขอโทษนะที่ไม่มืออะไรมากไปกว่านี้ พี่ไม่เก่งเรื่องซื้อของ”

ฉัตรแก้วกรีดกราดกับกล่องดนตรีที่มีตุ๊กตาตัวเท่านี้่มือห้าตัวซึ่งจำลองจากดารารายพยนตร์ดังในเครื่องแต่งกายสวยงามเรียงล้อมเป็นวงกลม พอหมุนลาน กลุ่มตุ๊กตาตัวจิ๋วก็หมุนซ้าๆ ทั้งรอบตัวเองแล้วยังหมุนตามกันรอบฐานวงกลม มีแสงไฟหลากสีลอดจากด้านในส่วนฐานขณะแท่นวงกลมนั้นหมุนพร้อมกับเสียงดนตรีกรังกรังไฟเราะ

“ถ้าเปิดในห้องมืดๆ จะสวย” ชายหนุ่มอธิบาย

หญิงสาวหัวเราะชอบใจ “ดีจังเลย ชอบคุณค่ะ”

อัชชาความรู้สึกเหมือนถูกเสียดแทงใจ ของฟากสำหรับฉัตรแก้วบรรจ

ในกล่องใหญ่ใส่กระเป๋าซึ่งต้องถือติดตัวขึ้นเครื่องบินมาอย่างระมัดระวัง เพราะง่ายกับการแตกหักเสียหาย ขณะที่ของเธอกลับมีแต่ของเล็กของน้อยเช่นเครื่องสำอางและเครื่องประดับที่ซุกไว้ในซอกมุมของกระเป๋าเสื้อผ้าอย่างไม่ต้องทะนุถนอม

อีกครู่หนึ่งฉัตรแก้วก็ประทับประคองของฝากออกไปจากห้อง อัญชกาหัวใจเต้นแรงขึ้นมาทันที กว่าสองปีที่ผ่านมา นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้อยู่ตามลำพังกับชายคนรัก เธอเริ่มขัดเคืองกับการคาดหวังของตนเอง วางมือไม่เผลอ จิตใจไม่อยู่กับเนื้อตัวขึ้นมาเฉยๆ

ดูเขาล่ำล้นขึ้นมากมาย อาหารการกิน ชีวิตความเป็นอยู่ที่โน่น-สร้าง ความแข็งแกร่งสมชายชาตรีให้ชายหนุ่มจนผิดตา

“เดินทางนานเป็นวัน นะคงเหนื่อย.. อยากนอนพักหรือเปล่านั้นคะ”

“ไม่เป็นไร...” เสียงตอบอ่อน สีหน้ายิ้มๆ เกรงอกเกรงใจ ท่าที่สุภาพเรียบร้อยท่าเห็นไม่คล้ายชนะชนคนที่เธอเคยสนิทสนมหา

ชายหนุ่มเดินผ่านเข้ามาใกล้ หญิงสาวกลิ่นใจรอรับสัมผัสอบอุ่นของคนรักที่เพิ่งจะเดินทางกลับมา ทว่าเขาก็ผ่านกลับไป ไม่ได้แตะต้องเธอเลยแม้แต่นิด...

อัญชกา ทั้งผิดหวัง ทั้งสับสน... ไม่อยากจะคิดแต่ก็อดคิดไม่ได้ ว่าชนะชนจะเฉยเมยเช่นนี้หรือเปล่า หากคนที่อยู่กับเขาเพียงสองต่อสอง ตรงนี้ไม่ใช่เธอ แต่ว่าเป็นฉัตรแก้ว.....

คุณกัญญารู้ว่าลูกเลี้ยงกลับถึงเมืองไทยแต่จะเอามาเป็นธุระก็ทำไม่ได้ เธอได้แต่รู้สึกขุ่นมัว ชนะชนเป็นเหมือน “หนามยอกอก” ที่หวนกลับมาตอกย้ำ ยิ่งกว่านั้น... ในที่ทำงาน เธอยังมีหญิงสาวสวยทำที่สุภาพสงบเสถียรอีกคนหนึ่ง คอยเสียดแทงความรู้สึก...

บุษราคัม... ผู้ช่วยคนขยันที่ทำงานใกล้ชิดคุณชนมากกว่าหนึ่งปี

นานมาแล้วที่คุณกัญญารู้สึกบาตบาตใจในท่าทีของคนทั้งสอง สายตา สีหน้าท่าทีและน้ำเสียงของสามีที่แสดงต่อผู้ช่วยสาวสวยคนนี้

แสดงความรู้สึกที่เป็นพิเศษแตกต่างออกมาอย่างเด่นชัด แม้ไม่เคยจับได้ไ่ไหน เธอก็เกิดความระแวงอย่างเต็มที่

แล้วคุณกัญญาก็ส่งย้ายบุษราคัมให้ไปรับผิดชอบงานอื่น หญิงสาวน้ำตาตกเก็บข้าวของเพื่อย้ายตำแหน่งที่ทำงานเงียบๆ พอภรรยาปล่อย คุณชนกก็เดินออกจากห้องมายืนมอง ไม่กล้าแสดงออกนอกหน้าทั้งๆ ที่อาลัยอาวรณ์เป็นที่สุด

“ลองทำหน้าที่ใหม่ไปก่อนนะบุษ อดทนไว้ แล้วผมจะหาทางขยับขยายให้ทีหลัง”

บุษราคัมมอง ‘เจ้านาย’ ด้วยสายตารันทด จากตำแหน่งผู้ช่วยของนายใหญ่ เธอจะกลับกลายเป็นพนักงานเล็กๆ ในแผนกที่ไม่มีควมสำคัญ ลึกๆ แล้วเธอโกรธ เจ็บใจและเสียหน้าเป็นที่สุด ถ้าไม่ใช่เพราะเงินเดือนก้อนใหญ่ที่ไม่ได้ถูกลดลงตามตำแหน่ง เธอคงไปจากที่นี่แล้ว งานตอนนี้ก็หายากยิ่งกว่าอะไร เศรษฐกิจกำลังอยู่ในขั้นวิกฤต บริษัทต่างๆ ปิดตัวลงเป็นแถว ผู้คนถูกปลดออกจากงานกันมากมาย

“คะ” เธอพูดสั้น แต่สีหน้าขมขื่น

“แต่ถ้าบุษมีปัญหาอะไรก็มาหาผมได้ตลอดเวลาเลยนะ”

“หากเจ้านายมีอะไรจะให้บุษรับใช้ก็เรียกได้เสมอเช่นกันคะ”

“ผมไม่ทิ้งบุษหรอกนะ... ผมสัญญา...”

เธอทำสีหน้าต่อว่าต่อขานน้อยอกน้อยใจละสายตาจากใบหน้าของชายสูงวัยมาก้มหน้าก้มตาสนใจอยู่กับการเก็บโต๊ะทำงาน เจ้านายของเธอ... แม้เต็มไปด้วยสง่าราศรี ทั้งร่ำรวยเหลือล้น แต่เขาสูงวัยกว่าพ่อของเธอเสียอีก ความรู้สึกที่เขามีให้เธอ เป็นเพียง ‘โซคลาก’ มากกว่าจะเป็นความสุขและภาคภูมิใจ ทว่าแม้จะรู้สึกขัดแย้งในเรื่องของหัวใจ เธอก็เคยมีความสุขกับการสนับสนุนส่งเสริมที่เขาให้ เขามอบหมายงานสำคัญๆ เวลาที่เธอทำงานผิดพลาดเขาก็ปลอบและให้กำลังใจไม่เคยตำหนิดูว่า ไม่เคยมีใครจะกล้ามาตำหนิหรือรังแกเธอ

นอกจากคุณกัญญาคนเดียวเท่านั้น...!

เธอย้ายที่ทำงานใหม่ไปอยู่อีกมุมหนึ่งของสำนักงาน ไกลจากจุดของฝ่ายบริหาร เจ้านายใหญ่ไม่มีฐานะที่จะเดินมาถึงตรงนี้ เขาคงต้องลำบากใจหาข้อแก้ตัวมากมายที่จะมาเยี่ยมเยียนทักทายเธอ จึงได้แต่แอบโทรศัพท์ถึงเมื่อภรรยาเปลอ

แต่ถึงอย่างไรมันก็มีข้อดีตรงที่พิฑูรย์แอบมาหาเธอได้โดยที่เจ้านายและพนักงานบางคนก็รู้จักเขาไม่เห็น พิศูรย์เคยทำงานที่นั่นแต่ว่าถูกให้ออกเพราะข้อกล่าวหารุนแรง

“บุษไม่อยากทำงานที่นั่นแล้ว อยากลาออกวันนี้พรุ่งนี้เลย” เธอแสดงออกทั้งความโกรธและขมขื่นคับแค้น “จู่ๆ ก็ถูกย้ายให้มาทำงานกระจอกๆ ไครๆ พุดกันไปต่างๆ ไม่ว่าจะเดินไปทางไหน บุษมองหน้าใครไม่ติดเลย”

“เถอะน่า ทนทำไปก่อน” ชายหนุ่มปลอบ เขามีร่างสูง ลำสันดวงตาคมจัด แม้จะมีรอยแผลเป็นลึกยาวที่ข้างแก้ม ทว่ากลับทำให้ใบหน้าคมเข้มน่ามองไปอีกแบบหนึ่ง

ชายหนุ่มเข้าใจดี หญิงสาวเคยมีแต่คนเกรงใจเคารพนับไหว ทั้งพนักงานในบริษัทและคนที่มาติดต่อ ไครๆ ก็ต้องยำเกรงผู้ช่วยสาวสวยที่เจ้านายสนับสุนน เดียวนี้เธอนั่งทำงานในมุมอับที่ไม่มีใครสนใจทำหน้าที่ตรวจเอกสารของพนักงานในระดับล่างๆ

“ไม่มีอะไรจะได้มาง่ายๆ หรือก อดทนไปสักพักหนึ่งก่อน แล้วอะไรๆ จะต้องดีขึ้น” เขาพูดอย่างหมายมาด

“จะต้องทนอีกนานเท่าไรล่ะคะ บุษกลัวจะเป็นบ้าไปเสียก่อน”

“อึดอัดนักก็กลางานสักพักซิ ไปเที่ยวเสียบ้างจะได้สบายใจขึ้น”

“บุษกลัวว่าคุณก็อนุญาตจะใช้เป็นข้ออ้างไล่ออกในฐานะที่ละเลยหน้าที่นะซิ เขาทำอะไรตามใจชอบอยู่แล้ว ถึงคุณชนกจะไม่กลัวใครแต่ก็กลัวคุณก็อนุญาตเป็นที่สุด...”

ร่างเปรี๊ยะสวมส่วนในเครื่องแต่งกายทันสมัย สวมกระโปรงรัดรูปผ่าสูง เลื้อยติดเนื้อบางจนเห็นเลือดตัวเล็กบังทรงข้างในเดินผ่านออกมา...

เสียงรongsเท้าสั้นสูงกระทบพื้นเป็นจังหวะ ไบหน้าถูกแต่งแต้มสีไว้เข้ม
จัด มุมปากหยักยิ้ม ดวงตาคมจัดเย้ยหยันหันมามองอย่างตั้งอกตั้งใจ

บุษราคัมสะบัดหน้าหนีด้วยความขุ่นเคือง “มาแล้ว... หน่วยสอด
แนม” เธอบอกชายหนุ่ม “นี่แหละ คนโปรดของคุณกัญญาละ”

พิศุรย์หันมองตาม สีหน้าและประกายตาดุดันในไบหน้าอันคมเข้ม
ทำให้ผู้มาเยือนหน้าเงื่อน ประกายเย้ยหยันที่จิตใจแสดงออกในครั้งแรก
จางหายไปอย่างรวดเร็ว เจ้าหล่อนทำสีหน้าไม่ถูกเมื่อเดินผ่านไปโดย
ที่ชายหนุ่มเหลียวมองตามตรงๆ อย่างจะประกาศสงครามด้วย

“ยัยวันหนึ่ยนี่ คนนี้แหละ ที่คอยยุคุณกัญญาจนเกิดเรื่อง”

“ดีละ” ชายหนุ่มพูด “แล้วจะได้เห็นกัน”

บุษราคัมไม่ต้องใช้เครื่องแต่งกายประณีตที่ดูมีราคาเช่นแต่ก่อน...
หน้าที่ซึ่งต้องอยู่กับพนักงานในระดับล่างขัดกับเครื่องแต่งกายเรียบหรูที่
เธอเคยใช้ หญิงสาวรู้สึกเจ็บปวดกับเสื้อเชิ้ตและกระโปรงทรงสอบเรียบๆ
รongsเท้าสั้นเตี้ยแบบสวมสบายที่หยิบมาสวมใส่

เธอมองเงาที่สะท้อนออกมาจากกระจกห้องน้ำทรุดโทรม ในมุมของ
ที่ทำงานที่ถูกย้ายมา เธอไม่ได้เดินไปใช้ห้องน้ำหรูหราชะอาดสะอาดสะอาด
รับการแต่งแต่งดูแลอย่างดีเพราะเป็นที่ของผู้บริหารและแขกหรือผู้มา
ติดต่ออีกต่อไป อดรู้สึกเศร้าใจไม่ได้ ไบหน้าสวยสะดุดตาไม่ต้องอาศัย
สีสันแปลกปลอมแต่งแต้มมากนัก เธอสวย สง่า ฉลาดเฉลียวเก่งกล้า
ทั้งเต็มไปด้วยความตระหนงและเชื่อมั่น ในบัดนี้เธอต้องมองตัวเองจาก
กระจกห้องน้ำที่มีคราบหม่นมัวแปดเปื้อนไปทั่ว แวดล้อม ด้วยพนักงาน
ในระดับต่ำต้อย ที่ตะโกนพูดคุยข้ามกำแพงห้องน้ำเล็กๆ ขณะปฏิบัติกิจ
ส่วนตัวกันอย่างไม่เกรงใจใคร

“สักวันหนึ่งเถอะ สักวันหนึ่ง....” เธอปลุกปลอบตัวเอง

พนักงานหญิงกลุ่มหนึ่งเพิ่งจะเปิดประตูเข้ามาพร้อมกับเสียงหัวเราะ
คิกคักพูดคุยกัน

“เธอเห็นลูกชายของเจ้านายหรือยัง เพิ่งกลับจากเมืองนอกสดๆ ร้อนๆ รูปหล่อ มาดแมนที่สุด ยิ่งกับพระเอกหนังยิ่งงัยงั้นเลย”

“เห็นแล้ว พี่อ้อบอกว่าเขาเคยทำงานที่นี้มาก่อนแล้วถึงไปเรียน ต่อกลับมา รูปหล่อจริงๆ ด้วยละเธอเอ๊ย ยิ่งกับเทพบุตรจุติลงมา”

“แหม ถ้าฉันสวยกว่านี้สักหน่อยก็ดีละซี จะได้ลองทอดสะพาน เพื่อเทพดาจะเมตตาช่วยอุ้มสม นั่นคงไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว...”

“เฮอะ ผันไปเถอะลมๆ แล้งๆ ต่อให้เธอสวยกว่านี้อีกสิบเท่า คุณชนะชนเขาลดสายตาลงมามองก็นับว่าบุญหนักหนาแล้วละ”

“เออ นี่เธอรู้หรือเปล่าว่ายัยมดจะได้ย้ายไปเป็นเลขาฯ ของคุณชนะชน” อีกสาวหนึ่งสอดขึ้นมา เรียกให้อีกสองคนอุทานไวววาย

“อะไร จริงหรือ ยัยมดทำอะไรเป็น... แค้ใช้คอมพิวเตอร์คล่อง กับพูดภาษาอังกฤษได้นิดๆ หน่อยๆ ก็จะได้เป็นเลขาคุณชนะชนแล้ว!”

“ก็เขาหาใครไม่ทันก็เลยจะใช้ยัยมดแก้ขัดไปก่อน แต่คงทำไม่นานหรอก คุณชนะชนเขาเพิ่งกลับจากเมืองนอก เขาคงอยากใช้คนเก่ง ทยายมดไม่ได้นานหรอก”

สายตาของหญิงสาวทำให้เสียงพูดคุยขาดหาย กิริยาสะกิดกันให้หยุดพูดทำให้ บุชราคัมรู้สึกตัว รีบทำสีหน้าเฉยปลิกตัวจากมาเสีย

ชนะชน... จริงซี เธอรู้จักชายหนุ่มผู้นี้แม้จะเป็นเพียงในนามก็ตาม ในช่วงก่อนหน้าี่ซึ่งชายหนุ่มยังศึกษาอยู่ที่สหรัฐอเมริกา หญิง

สาวได้ทำธุรกรรมให้เขาตามคำสั่งของคุณชนกหลายอย่าง โอนเงิน พิมพ์จัดหมาย รับรู้รับเห็นการจัดการต่างๆ เกี่ยวกับชายหนุ่มเสมอมา

ในตอนเย็นวันนั้น หญิงสาวแอบมองชายหนุ่มอยู่ในที่จอดรถ... ร้างสูงเคร่งครัด หลังตรง ทำเดินตามสบายมีสง่าฝั่งผาย ทำทางสม

กับที่จะเป็นลูกเศรษฐีผู้ดีมีเงิน ที่กำซ้อนเงินซ้อนทองมาแต่กำเนิด

เธอกระแทกหัวเราะเบาๆ มุมปากเหยียดยิ้มอย่างหมายมาด...

วันรุ่งขึ้น หญิงสาวแต่งกายเรียบ ทว่าประณีตงดงามกว่าเดิม เธอเดินออกจากห้องใหญ่ซึ่งเธอยึดมุมหนึ่งเป็นที่ทำงานบ่อยขึ้น ตั้ง

คำถามต่างๆ กับงานเพื่อที่จะหาโอกาสเดินไปหาคำตอบจากแผนกที่เกี่ยวข้อง อดไม่ได้ที่จะสอดสายตามองหา ‘ลูกชายคนโตของ เจ้านาย’ หากว่าเขาจะอยู่ในบริเวณที่มองเห็นได้

เธอเห็นชายหนุ่มหลายครั้ง ทว่าหาโอกาสเข้าใกล้ไม่ได้...

เธอนั่งเงียบ ใช้ปากกาเคาะโต๊ะเหมือนกำลังเคร่งคิดตั้งใจทำงานเต็มที่ หากในความจริง หญิงสาวเฝ้าแต่นึกถึงร่างสูงไบหน้าคมเข้มที่เธอไม่รู้ว่าจะเข้าถึงได้อย่างไรต่างหาก

พนักงานเดินเข้ามาพูดกันให้รู้ว่าคุณกัญญาเพิ่งออกจากบริษัทไป หญิงสาวขยับตัวทันที เวลานี้แหละที่เหมาะสมที่สุดที่จะพบกับคุณชนก

เธอสาวเท้ารวดเร็วและมั่นใจ พอเห็นจากหน้าต่างกระจกที่ปรับมู่ลี่ให้โปร่งว่าชายสูงวัยอยู่คนเดียว ร่างโปร่งสมส่วนก็ตรงไปเปิดประตูห้องเข้าไปโดยไม่มีใครกล้าทัดทาน เมื่อคุณชนกเงยหน้าขึ้นมอง หญิงสาวกลับมีสีหน้าอ่อนเคঁระ สงบเสงี่ยมเฉยเมยตัวอย่างยิ่ง

เธอไหว้ด้วยกิริยาอ่อนน้อม “บุษมากราบลานายค่ะ... บุษจะไปอยู่ต่างจังหวัด จะไม่มากรุงเทพฯอีกแล้ว...”

“อะไรกันบุษ” ชายสูงวัยถามอย่างแปลกใจ สีหน้าอ่อนโยนได้ไม่เคยทำให้ผิดหวัง เขาลุกขึ้นยืน รื้อนรณถามว่า “มีอะไรบอกผมมาซิ”

หญิงสาวเรียกน้ำตาออกมาคลอหน่วยตางามอย่างรวดเร็ว

เจ้านายใหญ่เดินไปปรับมู่ลี่หน้าต่างกระจกให้บังสายตาคนข้างนอก ก่อนจะหันกลับมา “มาเถอะ นั่งลงก่อน ใจเย็นๆ ค่อยๆ พูด”

หญิงสาวเดินมานั่งลงที่เก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานใหญ่หรู ชนกนั่งตรงข้าม ดวงตาที่รอบล้อมด้วยริ้วรอยแห่งวัยจับมองไบหน้างามด้วยความรู้สึกอาทร

“บุษทนไม่ไหวแล้วค่ะ มันอึดอัด คับใจที่สุด... คนอื่นพูดกันไปต่างๆ นานาถึงเรื่องที่คุณถูกย้าย ทุกวันนี้บุษมองหน้าใครไม่ได้ เลยตั้งใจว่าจะไปให้พ้นๆ ไม่มาให้ใครพบเห็นอีก”

“นั่นบุษก็จะไปจากผมด้วยละซี” น้ำเสียงถามแว่วอน “แล้วถ้าวัน

หนึ่งผมต้องการให้บุษกลับมาช่วยงาน ผมจะหาคุณได้ที่ไหน”

“ไม่หรอกค่ะ บุษรู้ว่านายไม่ต้องการบุษอีกแล้ว...”

“พูดอะไรอย่างนั้น”

“ถ้านายแคร้จริง ทำไมถึงปล่อยให้บุษอยู่ตรงนั้นล่ะคะ นายเป็นใหญ่ที่สุดที่นี่ นายช่วยบุษได้แต่ไม่ช่วย...”

ชายสูงวัยถอนใจ “ผมตั้งใจจะช่วยอยู่เสมอ แต่พอดีช่วงนี้อะไรๆ มันกำลังยุ่ง ชนะชน กลับจากอเมริกาแล้วก็เพิ่งจะกลับมาทำงาน ผมวุ่นวายอยู่กับเขาทั้งวัน ต้องโอนงานโอนความรับผิดชอบให้หลายอย่าง เลยไม่ได้โทรหาบุษ”

ใบหน้าเศร้าซึมที่ก้มเล็กน้อยบอกถึงการยอมรับในชะตากรรม “บุษรู้ว่านายลำบากใจ บุษถึงได้ตัดสินใจที่จะไปยังไงล่ะคะ”

อีกฝ่ายถอนใจ “ผมจะทำยังไงคุณถึงจะเปลี่ยนใจ”

“นายเคยไว้ใจบุษที่สุด จำได้หรือเปล่าคะ” เธอถามเสียงอ่อน

ชนกพยักหน้า “ใช่ ผมไว้ใจคุณที่สุด ไม่ว่าเมื่อก่อนหรือเมื่อไหร่ผมก็ยังรู้สึกเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง”

“ถ้าอย่างนั้น นายย้ายบุษกลับมาไม่ได้หรือคะ... นายก็รู้ว่าบุษมีความสามารถมากกว่าแค่นั่งตรวจรายงานที่ส่งมาจากโรงงานอย่างนั้น... ชีวิตบุษอยู่ได้ด้วยการทำงาน นายก็รู้ แต่หน้าที่ใหม่นี้มันทำให้บุษรู้สึกอับเฉาเหลือเกิน”

อีกฝ่ายถอนใจ “ผมไม่รู้จะย้ายบุษกลับมาอยู่ตรงไหน ทุกตำแหน่งมีคนทำกันหมดแล้ว ถ้าผมขยับเยียดคุณเข้าไป มันจะยิ่งวุ่นวายไปใหญ่”

เธอมองเขาอย่างซึ้งใจ ก่อนจะถามเสียงอ่อน “บุษได้ยินมาว่าคุณ ชนะชนต้องการผู้ช่วยที่รู้งาน ให้บุษทำหน้าที่นี้ไปก่อนไม่ได้หรือคะ ถ้าคุณชนะชนยอมรับ คุณก็อนุญาตก็คงจะไม่กล้ายุ่งเกี่ยวกับ”

ชนกมองใบหน้าสวยอ่อนเศร้าตรงหน้าด้วยความตกใจ ส่งเธอให้ ลูกชายของเขา... เรื่องนี้ไม่เคยอยู่ในความคิดของเขามาก่อนเลย

เขาหวงแหนเธอเกินกว่าจะนึกถึงเรื่องนั้น

มีเสียงพูดกัน แล้วประตูก็ถูกเคาะสองสามครั้งก่อนจะเปิดออกโดยมีร่างสูงผึ่งผายยืนเด่นอยู่ ใบหน้าคมเข้มสะอาดสะอ้าน พอเห็นว่ามีหญิงสาวสวยนั่งน้ำตาซึมอยู่ตรงหน้าบิดาก็คล้ายแปลกใจอย่างยิ่ง

“อ้าว ขอโทษครับ”

“ชนะชน” อีกฝ่ายเรียกด้วยความรู้สึกลำบากใจ “เข้ามาเถอะ”
บุษราคัมลุกขึ้น ทำความเคารพนอบน้อมขณะที่ชายหนุ่มเดินเข้ามาพาลงมองเธอไม่วางตา

“นี่บุษราคัม เขาเคยเป็นผู้ช่วยที่เก่งมากของพ่อ”

“หรือครับ” ถ้ามโดยไม่ละสายตาดจากใบหน้างามของหญิงสาว
ชนกพูดอย่างระมัดระวังเต็มที่ “เขาถูกคุณกัญญาเข้าใจผิดย้ายให้ไปทำงานอื่น นี่เสียใจจะมาลาออก พ่อดีพ่อนี้คิดว่าชนะชนกำลังหาผู้ช่วยอยู่ก็เลยนึกจะฝากบุษราคัมกับลูก เขาทำงานทุกอย่างดีแล้วก็ทำงานเก่งมาก”

ภายใต้สีหน้าเศร้า น้ำตาลลลิตตา บุษราคัมกำลังลิ่งโลดอย่างยิ่ง...
เธอรู้สึกถึงดวงตาคมในใบหน้าเข้มที่มองเธออย่างพึงพอใจ แล้วหญิงสาวก็ได้กำชัยชนะไว้อีกครั้ง เมื่อได้ยินเสียงท่อมกล่าวตอบรับว่า

“ก็ดีซีครับ ให้มาทำงานกับผมได้ทันทีเลยครับ คุณพ่อ”

3

ร่างเพรียวงามสมส่วนในชุดเสื้อผ้าประณีตเฉิดฉายที่เดินตรงมา..
พอประจัญหน้า แม้จะยกมือไหว้ แต่ประกายตากลับระริกเยาะหยัน
ก่อนจะหันไปผลักประตูเข้าไปในห้องทำงานของชนะเลิศ

คุณกัญญาเย็นนั่งตัวชาอยู่กับที่ เธอหันขวับไปหาเลขาฯ คู่มือใจ
ถามด้วยน้ำเสียงตวัดหัวน “บุษราคัมมาช่วยนายอะไรทีนี่”

“คุณชนะเลิศเรียกมาช่วยงานค่ะ” วันหนึ่งรายงาน

คิ้วที่ถูกวาดไว้ขมวดเข้าหากัน ความโกรธวิ่งขึ้นมาเป็นริ้ว

“ใครเป็นคนจัดการ”

แม้คำตอบมารออยู่แค่ริมฝีปาก แต่วันหนึ่งก็ไม่ได้กล้าพูดออกมา
สีหน้าของเจ้าหล่อนทำให้คุณกัญญาเข้าใจอย่างรวดเร็ว

“คุณชนกละซี”

เธอสาวเท้าตรงไปยังห้องทำงานของสามีซึ่งอยู่ติดกันกับห้องของเธอ
เอง หน้าต่างกระจกซึ่งคลี่ใบมู่ลี่เปิดไว้ทำให้คนข้างนอกเห็นว่าเจ้าของห้อง
ไม่ได้อยู่ตามลำพัง แต่ความโกรธทำให้คุณกัญญาไม่ทันสังเกต ไม่
ทันเคาะประตูก็ผลักเข้าไปอย่างซุนเคือง

ทั้งคุณชนกและผู้ใต้บังคับบัญชาซึ่งกำลังนั่งปรึกษางานกันหันมา
พอเห็นสีหน้าของเธอ เจ้าของห้องก็ขยับตัวอย่างอึดอัด คุณกัญญาเอง
ก็ชะงักไปเหมือนกัน ถึงอย่างไรเธอก็เป็นนายจ้างที่ต้องบังคับตัวเองให้

วางตนเหมาะสม แม้โทษจะทำให้เธอเผลอปล่อยความไม่สมควรออกมาบ้าง ทว่าก็ไม่ใช่จะเอาแต่อารมณ์โดยไม่สนใจใคร

คุณชนกบอกลูกน้องอย่างเคร่งขรึม “เอาละ ออกไปก่อน”

พอลูกน้องคล้อยหลัง เธอก็ระบายใส่สามีทันที

“คุณยายบุษราคัมกลับมาหรือ”

คุณชนกกลัวคำถามนี้อยู่แล้วจึงเตรียมคำตอบไว้ บั่นสีหน้าเคร่งขรึมไม่แสดงพิรุณ “บุษราคัมนะหรือ ชนะชนเป็นคนเรียกมา ผมเองก็เพิ่งจะรู้เรื่องเหมือนกัน”

“นี่คุณจะให้ฉันเชื่อหรือ” คุณกัญญาเสียงเข้ม “ชนะชนเพิ่งมาถึงคนในบริษัทที่ตั้งที่สิบคน ทำไมจะไปเจาะจงเลือกแม่บุษราคัม”

“ผมก็ไม่รู้” ชายสูงวัยบั่นสีหน้าท่าที่เหนื่อยอ่อน ใช้โรคร้ายที่เพิ่งถูกพบเป็นเกราะคุ้มกันการถูกกรรยาก่อวอน “พอรู้ ผมก็ได้แต่ปล่อยเขา หรือคุณคิดว่าผมควรจะขัดขวางชนะชนในเรื่องนี้”

ที่คิดจะอาละวาดใส่สามีให้เต็มที่ พอพบการปฏิเสธแข็งขันกับอาการคล้ายคนเจ็บป่วยที่จี้จุดอ่อนให้เธอสงสาร คุณกัญญาเลยต้องนั่งมีคนแก่ง้อกระมัง ใครๆ ก็รู้เรื่องที่เธอยายบุษราคัม จากหน้าที่ผู้ช่วยของคุณชนกให้ไปตรวจรายงานการผลิตของพนักงานในระดับล่าง มีเสียงกล่าวหาว่าเธอใช้อำนาจรังแกพนักงานอย่างไม่เป็นธรรม

“ฮึ อย่าให้ฉันรู้ว่าคุณอยู่เบื้องหลังเรื่องนี้ก็แล้วกัน” เธอได้แต่หมายมาด

แม้คุณชนกจะรอดจากการคุกคามของกรรยา แต่เขาเองก็หาได้มีความสุขไม่ หลังจากส่งหญิงสาวผู้เคยใกล้ชิดให้กับลูกชาย เขาก็รู้สึกคล้ายสูญเสียของรักของหวง... หากไม่จำเป็น บุษราคัมมิได้พาตนเฉียดเข้ามาใกล้อีกเลย หากเขาแะไปหา ทำที่เป็นไปปรึกษางานกับลูกชาย เธอผู้นั้นจะก้มหน้าก้มตาทำงานหรือไม่ก็เลี้ยงออกไปเสีย

การที่บุษราคัมได้กลับมาทำงานสำคัญที่ทำหายความสามารถกับผู้บริหารระดับสูงอีกครั้งหนึ่งนี้ ดูเหมือนสาวสวยคนนี้จะไปด้วยกันกับ

ชนะชนได้ดีกว่าสมัยเมื่อช่วยเขาทำงานอย่างเทียบกันไม่ได้ ชนะชนมีแนวความคิดและวิธีการทำงานที่ก้าวหน้า ในไม่ช้าก็ขยายตลาดต่างประเทศอย่างรวดเร็วโดยที่หญิงสาวช่วยทำงานตัวเป็นเกลียว คนทั้งสองเสนอแผนงานร่วมกันในที่ประชุมอย่างกลมเกลียว อยู่ทำงานด้วยกันจนคำมิตติศักดิ์ บ่อยๆ ที่ออกข้างนอกด้วยกัน ไม่ว่าจะไปพบลูกค้าไปงานเลี้ยงรับรอง จนถึงไปตรวจดูโรงงานที่ต่างจังหวัด

ท่าที่สนิทสนมกลมเกลียวที่คล้ายกับจะเป็นมากกว่าผู้ร่วมงานธรรมดาของหนุ่มสาวทั้งสอง ربกวอนจิตใจคุณชนกมากขึ้นทุกวัน สีหน้าท่าทางและสายตาดัดพ้อของคุณชนกที่เปลอแสดงต่อหญิงสาวผู้เป็นตัวปัญหา โดยไม่รู้ตัว ทำให้คุณกัญญาที่เฝ้าลอบมองต้องอารมณ์เสียขุนเคืองอยู่เสมอ เธอทำอะไรไม่ได้นอกจากหันมาระบายเอากับคนรอบข้าง

ขนาดวันนี้ซึ่งเป็นเลขาคู่ใจยังโดนเข้าบ่อยๆ

วันนั้นคุณกัญญาโกรธมากที่ลูกค้าใหญ่ที่เธอสนิทสนมคุ้นเคยด้วยอย่างดีโทรศัพท์มาต่อว่าเรื่องโรงงานส่งสินค้าให้เพียงส่วนน้อยทั้งที่เขารอกำหนดส่งของมาเป็นเวลานาน แล้วโรงงานยังแจ้งอีกว่าสินค้าหมดสต็อก กว่าจะผลิตรีตใหม่ได้ก็ต้องรออีกสามเดือน

“นี่มันหมายความว่ายังไง” เธออาละวาดกับสามี “ตอนที่ฉันรับปากจะส่งของ ฉันเช็คดูแล้วว่าสินค้ามีอยู่ในสต็อก และก็ทำใบสั่งขายให้ทุกฝ่ายเซ็นชื่อรับรองมาหมดแล้ว แต่จู่ๆ ก็มาบอกว่าไม่มีของส่ง อีกสามเดือนจึงจะผลิตรีตใหม่ อีกตั้งสามเดือนใครเขาจะรอได้ พอตีเขาเสียตลาดให้คู่แข่งแล้วใครจะรับผิดชอบ”

“ประเดี๋ยวผมจะถามชนะชนดู” นายชนกแบ่งรับแบ่งสู้ “ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเรื่องราวมันเป็นยังไงมาอย่างไร”

“ตามคนที่เกี่ยวข้องมาพูดกันเลยดีกว่า” เธอจูนเฉียว “เพราะนี้มันแสดงให้เห็นว่าระบบการทำงานมีปัญหาขึ้นมาแล้ว หลังจากเกิดเรื่องขึ้นครั้งนี้ อีกหน่อจะเกิดอีกหรือเปล่า ฉันจะได้บอกลูกค้าไปตามตรงว่าฉันรับปากอะไรไม่ได้เพราะควบคุมระบบการทำงานไม่ได้แล้ว”

วันหนึ่งเป็นคนโทรศัพท์ตามเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องให้เข้าประชุมด่วน ชะชนและบุษราคัม เดินพูดคุยกันเข้ามาด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสหลังจากที่ทุกคนนั่งรออยู่นานแล้วราวกับไม่รู้ร้อนรู้หนาวกับปัญหาที่เกิดขึ้น คุณกัญญาเมินหน้าหนีไปทางอื่นขณะที่นายชนกมีสีหน้าอึดอัดใจ มองหน้าชายหญิงที่นั่งอยู่ตรงหน้าไม่สนิท

คุณชนกพูดเสียงอ่อนๆ กับลูกชาย

“ชะชนคงรู้แล้วว่าเราจะพุดกันถึงออร์เดอร์ของคุณมงคล”

“ครับ ผมทราบแล้ว”

“คุณมงคลเป็นลูกค้าเก่าแก่ ชะชนเคยทำงานที่นั่นมาก่อนที่จะไปเรียนต่อเมืองนอกคงรู้ว่าเรากับลูกค้ารายนี้ผูกพันกันแค่ไหน...”

“แทบจะเรียกได้เลยว่าเขามีส่วนให้กิจการของเราเจริญก้าวหน้าขึ้นมาจนมันคงได้ขนาดนี้” คุณกัญญาแทรกด้วยน้ำเสียงขัดแย้ง

“ครับผมทราบ”

ชายหนุ่มตอบสนอง หลังไหลตั้งตรงแต่ท่าที่ผ่อนคลายคล้ายไร้ปัญหา สีหน้าแจ่มใม่อย่างอารมณ์เย็นเป็นพิเศษเมื่อเผชิญหน้ากับมารดาเสียง คุณชนกถามเสียงอ่อนน่วว่า

“แล้วทำไมจู่ๆ ถึงได้ตัดของที่จะต้องส่งให้เขาเสียล่ะ”

“เรื่องนี้เป็นความผิดของบุษเองค่ะ” บุษราคัมกล่าวแทรกอย่างสุภาพ “คือมันเกี่ยวกับชิปमेंท์ของลูกค้าใหม่ทางเมืองนอก วัตถุประสงค์เกิดขาดตลาด บุษเห็นว่าถ้าจะให้ลูกค้ารอเวลาการส่งของออกไปอีกสามเดือน เราก็จะเสียความน่าเชื่อถือ อาจจะเสียลูกค้ารายนี้ไปเลยก็ได้ บุษก็เลยเซ็นคำสั่งให้ปล่อยสินค้าที่จัดไว้ส่งให้คุณมงคลออกมาก่อน”

“อะไร นี่เขามีสิทธิ์เซ็นคำสั่งปล่อยสินค้าที่ล็อคไว้ให้ออร์เดอร์อื่นแล้วหรือ” คุณกัญญาถามเสียงสูง ความโกรธเล่นเป็นริ้ว

“บุษราคัมเป็นผู้ช่วยผม ผมต้องมอบอำนาจนี้ให้เขา” ชะชนอธิบายขีมิๆ ราวเจาะจงที่คุณชนกโดยเฉพาะ “อีกอย่างหนึ่ง ถึงเขาไม่ใช่คนเซ็น ผมก็ต้องเซ็นอยู่ดี เพราะว่ามันมีเหตุผลสมควรให้ทำ”

ขณะที่บรรดาพนักงานที่เกี่ยวข้องต้องนั่งนิ่งหายใจไม่ทั่วท้อง มองดูเจ้านายทะเลาะกันเอง คุณกัญญากลับอดคิดไม่ได้ว่าบุษราคัมทำที่เป็นยอมรับผิดว่าตนเป็นคนเซ็นคำสั่งปล่อยสินค้า ก็เพียงเพื่อจะอวดว่าเธอกุมอำนาจอยู่ในระดับใดแล้วนั่นเอง

“ต่อไปนี่ ฉันจะรับปากเรื่องขายของกับใครได้บ้าง” คุณกัญญากระแทกเสียงด้วยความโกรธ “ก่อนจะรับปากใคร ฉันตรวจดูสต็อกแล้วดูออเดอร์ใหม่ๆ ก็แล้ว ดูแผนการผลิตก็แล้ว จนแน่ใจว่าส่งของให้เขาตามเวลาได้ ขนาดนั้นยังผิดพลาดแล้วจะทำงานยังใญ่ถูก”

“ทุกอย่างต้องมีความยืดหยุ่นครับ คุณอา” คำพูดของชายหนุ่มแม้จะสุภาพ ทว่าน้ำเสียงห่างเหินไว้ตัว ชิดคั่นและแปลกแยกอย่างไม่ปิดบัง “ทุกอย่างจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงทั้งนั้น อย่างเรื่องที่เกิดขึ้นนี้มันเป็นทางเลือกที่จะต้องกล้าตัดสินใจ จริงๆแล้ววางแผนการผลิตแต่พอเกิดปัญหาสุทธวิสัยทำให้วัตถุดิบไม่พอ แผนการผลิตก็เปลี่ยนได้ในเมื่อสินค้าเกิดขาดสต็อกขึ้นมา เราก็ต้องแบ่งปันไปในระหว่างลูกค้าที่ต้องการของ ในกรณีนี้ ถึงแม้ลูกค้าทางเมืองนอกจะเป็นลูกค้าใหม่แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะไม่มีความสำคัญหรือจะไม่มีศักยภาพต่อการเจริญเติบโตของบริษัทเราเท่ากับคุณมงคลนี่ครับ”

“นอกจากนั้นนะคะ” เสียงอ่อนๆ ของบุษราคัมแทรกขึ้นอย่างเกรงอกเกรงใจ แต่คุณกัญญากลับรู้สึกบาดหมาบความรู้อีกอย่างยิ่ง “สินค้าอื่นๆ เสร็จพร้อมจะส่ง เราจะตั้งชิปเมนต์ไว้เพราะขาดสินค้าอีกเพียงไม่กี่รายการได้อย่างไรคะ แอลซี ก็หมดอายุ เราไม่มีทางทำอย่างอื่นนอกจากตัดของที่จะส่งคุณมงคลมาทางนี้”

คุณชนกนั่งฟัง ไม่ใช่ต่อต้านคำอธิบายของหญิงสาวที่นั่งตรงข้าม แต่ด้วยความเกรงเกรงต่อความโกรธของคุณกัญญาต่างหาก

“ทุกคนมีเหตุผลดีๆ กันทั้งนั้น” น้ำเสียงของคุณกัญญากระด้างและยังสั้นอย่างขุ่นเคือง ทว่าหาได้ทำให้สองหนุ่มสาวหวั่นไหวไม่ “ฉันแค่อยากถามคำถามเดียวว่าต่อไปนี่หากฉันรับปากใคร คำพูดของฉันจะ

ยังเชื่อถือได้อยู่หรือเปล่า”

“ถ้าคุณอาเกรงว่าจะผิดพลาด ก็อย่ารีบปากซีครับ”

อีกฝ่ายหนึ่งอัน ดวงตาที่มองลูกเลี้ยงเป็นประกายวาบก่อนจะหันขวับไปหาสามี “ขณะชนพุดอย่างนี้ถูกหรือเปล่านั้น คุณชนก”

คุณชนกขยับกายอย่างอึดอัดใจเต็มที่ “เอ้อ ความจริง มันก็...”

คุณกัญญาเข้าใจคำตอบทันที พุดลุกขึ้นยืนแรงจนเก้าอี้เลื่อนไปข้างหลัง “ดีละ ถ้าอย่างนั้นต่อไปนี่ก็หาคนมารับผิดชอบงานขายในประเทศไปเองเถอะ ฉันคงทำอะไรไม่ได้แล้วละ อยากจะทำอะไรก็ทำกันไปตามสบายก็แล้วกัน”

เธอก้าวพรวดๆ ออกจากห้องประชุมเข้าห้องทำงาน รู้สึกคล้ายโดนระเบิดลูกที่สองที่เห็นซซชชัย ลูกเลี้ยงอีกคนหนึ่งกึ่งนั่งกึ่งนอนเหยียดขายาวอย่างแสนสบายอยู่ที่เก้าอี้รับแขกในห้องทำงานของสามี

นี่จะไปก็ไป นี่จะมาก็มา ซซชชัยใช้เงินราวกับกระดาดสามสี่ส่งลูกชายคนนี้ไปเรียนต่อที่สหรัฐอเมริกาพร้อมกับขณะชน แต่ซซชชัยเรียนไม่จบกลับมาก่อนแล้วไม่ได้กลับเข้าบ้าน แน่نونว่าเขาแอบติดต่อกับเพื่อนที่จะขอเงินจากบิดาโดยนายชนกปกปิดไม่ให้เธอรู้ และเพื่อไม่ให้เกิดหมางกับสามีโดยไม่จำเป็น เธอก็แก้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเสีย

เขาลืมตาขึ้นดูเมื่อได้ยินเสียงเปิดประตู ตาสบตา ชายหนุ่มเผยอยิ้มอย่างที่คุณกัญญาวิจารณ์มาตลอดว่า **‘ยียวนและไม่ให้ความเคารพนับถือ’** ก่อนจะหลับตาลงตามเดิมอย่างไม่สนใจเธออีกต่อไป

เธอจวกบุญแฉงและกระเป๋าสตางค์ กระแทกประตูปิด อีกครู่หนึ่งก็ขับรถออกจากบริษัทด้วยความโกรธเคือง

คุณพรธนามต้องต้อนรับเพื่อนหญิงที่มีอารมณ์ขุ่นมัวเป็นที่สุดอีกครั้ง... ในระยะนี้ คุณกัญญานำความโกรธมาระบายกับเธอเสมอ ไม่เพียงขณะชนซึ่งเป็นเสมือนหอกข้างแคร่จะกลับมา บุษราดัม แม่สาวสวยที่เคยเป็นหนามยอกอกยังกลับมาคอยทิ่มแทงให้เจ็บปวด

คุณกัญญาเล่าทุกเรื่องออกมาจนหมด แล้วก็มาลงที่คำพุดที่เธอ

พูดซ้ำแล้วซ้ำเล่าเวลาชุ่นเคื่องสามีและลูกเลี้ยง “...บริษัทนี้จะเจ๊งมีเจ๊ง เหลืออยู่แล้วตอนฉันแต่งงานกับคุณชนก ฉันเอาทรัพย์สินสมบัติเงินทอง ส่วนตัวกู้อสถานการณ้กลับมา แล้วพวกมันรู้บุญคุณลัคนิดหรือเปล่า”

“คุณก็...” คุณพรรณงามเสียงอ่อน “ถึงอย่างไรคุณก็มีความสุข กับคุณชนกมาตั้งสิบกว่าปีแล้ว ถ้าไม่ได้แต่งงานกับคุณชนก คุณอาจจะไปแต่งงานกับใครที่ไม่ดี ปอกลอกเงินทองไปจนไม่เหลืออะไรแล้วก็ได้นี่คุณสร้างร่วมกันมาจนมั่งมียิ่งไปกว่าเก่า ไม่ใช่เป็นบุญคุณของคุณฝ่ายเดียวนะ เป็นความดีของคุณชนกเขาด้วย”

คุณกัญญาหนึ่งอึ้ง ถึงจะไม่พอใจแต่ก็ยอมรับความจริง ตอนที่เธอเป็นเศรษฐินีมายสาวสวยเมื่อสิบกว่าปีก่อน มีหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ มาติดพันเธอมากมาย คนที่เธอเคยพึงใจก็เป็นเพียงพ่อพวงมาลัยหลักลอยที่ไม่แน่ว่าหากเธอแต่งงานด้วย อาจจะถูกปอกลอกเหลือแต่ตัวอย่างที่เพื่อนรักพูดก็เป็นได้

เธอเดินกลับไปกลับมาอย่างหงุดหงิด “ถึงอย่างไรฉันก็ต้องทำอะไรลงไปสักอย่าง ฉันจะไม่ยอมให้สิ่งที่ฉันสร้างมาด้วยหยาดเหงื่อและทรัพย์สินส่วนตัวตกเป็นของพี่น้องจ้องทองคูนั่นเป็นอันขาด นี่ถ้ามันสองคนไม่ถือดีขนาดนี้ละก็ ฉันอาจใจดีถือเสียว่ามันเป็นลูกเป็นหลาน แต่ที่มันทำกับฉันกับลูกมาตลอดเวลาที่ผ่านมา นี่ฉันยอมไม่ได้จริงๆ”

“แต่ชนะชนกก็รักยายแก้วนี่นา”

คุณกัญญาสวนทันที “ฉันไม่เชื่อ ฉันรู้ว่านายชนะชนไม่บริสุทธิ์ใจ และเพราะยายแก้วหลงเชื่อไว้วางใจเขาเหลือเกินนี้แหละ ฉันถึงได้กลัwnัก... ไม่ว่าฝ่ายนั้นจะพูดอะไร รับรองได้เลยว่ายายแก้วต้องไม่ปฏิเสธ”

คุณพรรณงามเลยได้แต่เงียบ

คุณกัญญาใช้เวลากับคุณยิงยศเพื่อร่างพินัยกรรมของเธอและสามี หลังจากนั้นก็มีกรทบทวนแก้ไขหลายครั้ง อีกหลายวันต่อมา ขณะที่นายชนกมีอาการอ่อนเพลียลงเพราะโรคร้ายจนต้องหยุดงานบ่อยๆ

ทนายความก็นำเอกสารที่สมบูรณ์ครบถ้วนมาที่บ้าน แม้คุณชนกไม่เห็นด้วยกับพินัยกรรม แต่ด้วยการขู่เข็ญและทวงบุญทวงคุณครั้งแล้วครั้งเล่า กับอาการโกรธเกรี้ยวบ้างปลอบบ้างของคุณกัญญา ในที่สุดเขาก็ยอมเซ็นชื่อ คิดว่าพินัยกรรมเป็นแค่ตัวหนังสือ จะเปลี่ยนเมื่อไรก็ไม่เห็นจะยาก....

หลังจากนั้น คุณกัญญาก็วางภาระการงานลงเพื่อที่จะดูแลสามีซึ่งต้องการเวลาพักผ่อนรักชาติแล้ว ทั้งสองก็ยังมีเหตุผลซ่อนเร้นเดียวกัน คือหลีกเลี่ยงหนีจากภาพของความกลมเกลียวปรองดองในระหว่างชนชั้นและบุษราคัมซึ่งคอยทิ่มแทงทำร้ายจิตใจ

“มันจะรักจะชอบกันยังไงก็ช่าง ฉันไม่เกี่ยวด้วย...” เธอพูดกับคุณพรรณงามซึ่งตามสามีมาเยี่ยมคุณชนกที่บ้าน “ฉันวางมือจากงานที่บริษัทแล้ว สิ่งที่คุณควรจะมีความหวังได้ ฉันก็ถือเอาไว้ในมือแล้ว”

“ดีแล้วละที่คุณหาทางออกให้ตัวเองได้ แล้วก็ดีสำหรับคุณชนกด้วย เงินทองที่มีอยู่เวลานี้ใช้ไปอีกสิบชาติก็ไม่หมด คร่ำเคร่งทำงานกันมามากแล้ว หันมาท่องเที่ยวพักผ่อนเก็บเกี่ยวความสุขหากำไรให้ชีวิตไปอย่างที่คุณตั้งใจ ฉันว่าเป็นความคิดที่ฉลาดที่สุดเลย”

“อีกหน่อยฉันจะจัดการให้พวกเขาที่บ้านกันคนละหลัง จะได้แยกออกไปให้รู้แล้วรู้รอด” คุณกัญญาไม่วายขยายแผนการที่เธอวางไว้ในใจ “ฉันจะได้อยู่อย่างปลอดภัยจริงๆ เสียที ไม่ต้องพบเห็น แล้วก็ไม่ต้องเป็นห่วงว่านายสองคนนั้นจะมารุ่นวายกับยายแก้วอีกด้วย”

“ถ้าเขาสองคนได้ในสิ่งที่ควรจะได้ก็น่าจะไม่มีปัญหาอะไร” คุณพรรณงามสั่นบสนุน

“ไม่ใช่ว่าฉันใจไม่ใส่ระก้านักหรือคะ ฉันจะถือว่าทำบุญทำทานไปในฐานะที่เขาเป็นลูกของคุณชนก”

ฉัตรแก้วได้ต้อนรับคนทั้งสองด้วยความยินดีอย่างยิ่ง แม้แม่ส่งข่าวมาก่อน แต่เมื่อเธอออกจากห้องเรียนแล้วได้รับโทรศัพท์แจ้งว่ามาถึงแล้ว เธอก็ดีใจจนกระโดดโลดเต้น รีบขับรถตรงไปยังโรงแรมที่ทั้งสองคนลงทะเลเบียนเข้าพัก

“แม่ขา... คุณพ่อขา....” เธอกอดรัดคนทั้งสองเหมือนกับลูกน้อย ไม่มีช่องว่างมากนักในระหว่างหญิงสาวกับบิดาเลี้ยง จิตใจบริสุทธิ์ที่มีต่อกันถูกบ่มฟักเจริญงอกงามมาตั้งแต่พบกันเมื่อฉัตรแก้วเป็นเด็กเล็กๆ ตอนที่คุณชนกรู้จักคุณกัญญาใหม่ๆ พอมาอยู่ด้วยกัน ความว่านอนสอนง่ายของเด็กหญิงกับความเมตตาของผู้สูงวัย ได้ประสานร่องของการต่างสายเลือดเกือบจะสนิท

“ดีใจจริงเลยที่แม่กับคุณพ่อมา มาทำธุระหรือคะ อยู่ได้กี่วันคะ”

“แม่จะอยู่หลายๆ วันเลยจ๊ะ” คุณกัญญาออกดพลาหงษ์หอมแก้มลูกสาว “เราไม่ได้มาธุระกันหรอก เรามาเที่ยวกันต่างหาก”

“มาเที่ยว” ฉัตรแก้วหัวเราะแปลกใจ แต่ไหนแต่ไรเธอถูกทำให้รู้สึกว่ารอดามีชีวิตอยู่เพื่อทำงานเท่านั้น คำว่าธุระ และ งาน เป็นตัวนำตัวกำหนดทุกอย่างเสมอ

“เดี๋ยวนี้เราอายุมากๆ กันแล้ว คุณพ่อสุขภาพไม่ค่อยดี เรื่องงานก็มีชนะชนะรับผิดชอบดูแลอยู่ แม่เลยชวนคุณพ่อว่างงานแล้วชวนกันเที่ยว” เธอพูดพลาหงษ์หัวเราะ

“แม่เขาคิดว่าพ่อจะตายเร็ว กลัวว่าจะไม่มีโอกาสได้ดูโลกกว้างก็เลยชวนเลิกทำงานหันมาพาเที่ยว” คุณชนก อุดหนึบแนมไม่ได้

“ใครว่า ฉันกลัวว่าตัวเองต่างหากจะไม่มีโอกาสได้ตัดดวงความสุภาพหากำไรให้ชีวิตขณะที่ยังทำได้ ใครจะไปรู้ ฉันเองที่อาจจะตายเร็วหรือไม่ก็เป็นอะไรพิงพิการจนไปไหนตั้งใจไม่ได้”

“แห่มๆ นี้อะไรกันคะ” หญิงสาวร้องด้วยน้ำเสียงเจือหัวเราะ “เดี๋ยวนี้แม่กับคุณพ่อไม่ใช่ทะเลาะกันเฉยๆ แล้ว คำนี้ก็ตายสองคำก็พิการทั้งๆ ที่ยังเป็นหนุ่มเป็นสาวกันอยู่แท้ๆ แต่ความจริงแล้วว่าเป็นความคิดที่ดีออกกะ เหนื่อยหาเงินมามากแล้วต้องรู้จักใช้บ้าง ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวใครเขาเก็บเอาไปนิทาแยเลยฉลาดหาแต่ไม่ฉลาดใช้”

“ก็ไม่ดีหรือ จะได้เก็บไว้ให้ลูกไปละ” คุณชนกเหน็บซ้ำให้ คุณกัญญาหันไปต้อนขวัญ ฉัตรแก้วหัวเราะ พุดเสียงซื่อ

“จะเก็บไว้ให้ใครก็เก็บเถอะค่ะ แต่ว่าไม่ต้องเก็บไว้ให้แก้วรอกนะค่ะ ส่วนที่จะเก็บไว้ให้แก้ว แก้วยกให้แม่กับคุณพ่อเอามาใช้หาความสุขใส่ตัวให้เต็มที่”

คุณชนกจึงต้องออกไปด้วยความละเอียดใจ รู้ดีอยู่แก่ใจว่าเขามีวันนี้ได้ก็เพราะทรัพย์สินสมบัติของแม่ลูกคุณนี่

ถึงอย่างไรเขาก็ต้องยอมรับว่ารู้สึกสบายกายสบายใจขึ้นอย่างมากเมื่อปล่อยวางภาระการงานลงได้ คุณกัญญาไม่ได้คอยจู้จี้ขุ่นเคืองขัดใจอะไรอีก ได้แต่เพียงไปทุกแห่งด้วยความสบายอกสบายใจ จัตรแก้วตามติดราวลูกน้อยตลอดช่วงเวลาที่ทั้งสองพักผ่อนอยู่ที่ภูเก็ต แม้จะไม่ใช่ลูกในไส้ คุณชนกก็รู้สึกอบอุ่นสบายใจที่มีเด็กสาวอยู่ด้วย

เวลาผ่านไปไม่นานนับจากถูกบังคับให้เซ็นชื่อในพินัยกรรม แล้วคุณชนกก็ไม่ได้มีความรู้สึกต่อต้านคุณกัญญาหรือฉัตรแก้วที่ถูกกระบุชื่อว่าเป็นผู้รับสืบทอดความเป็นเจ้าของทรัพย์สินส่วนใหญ่อีกต่อไป

แต่พอกลับมา ชนะชนกก็ขออนุญาตประชุมเพื่อที่จะเสนอโครงการซึ่งชายหนุ่มและผู้ช่วยสาวสวยได้ใช้เวลายาวนานจัดเตรียมมาเป็นอย่างดี การเสนอแผนงานถูกกระทำเป็นขั้นเป็นตอนมีเอกสารและภาพประกอบเส้นกราฟแผนภูมิต่างๆ ที่เกี่ยวข้องมากมาย และสรุปถึงความต้องการเงินสนับสนุนจำนวนไม่น้อยซึ่งทำให้ชายสูงอายุต้องอึ้งอึ้งลำบากใจ

แม้ว่าเขาอยากจะสนับสนุนให้กำลังใจลูกชาย แต่คำตอบก็คืออาการอึดอัดขัดข้อง “ขอพ่อปรึกษาอากัญเขาก่อน”

ชายหนุ่มถึงกับนั่งอึ้งด้วยความผิดหวัง เช่นเดียวกับบุษราคัมผู้ซึ่งร่วมอยู่ในกลุ่มของผู้ร่วมประชุม “ทำไมเล่าครับ คุณพ่อยังไม่เข้าใจจุดไหน หรือว่ายังต้องการข้อมูลหรือกำหนดการอะไรเพิ่มเติมอีก คุณพ่อน่าจะตัดสินใจได้ซิครับว่ามันเป็นไปได้หรือไม่”

“เออ... คือว่า...” ชายสูงวัยได้แต่แสดงท่าทีอึดอัดใจก่อนจะสรุปคำเดิม “ให้พ่อคุยกับอากัญเขาก่อนก็แล้วกัน”

ชายหนุ่มเข้าใจทันทีว่าเขาไม่มีความหวังจะเอาคำตอบจากบิดาได้ใน

ขณะนั้น “เดี๋ยวนี้คุณพ่อตัดสินใจอะไรเองไม่ได้แล้วหรือครับ” แม้เขาพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่แสดงความขุ่นเคืองออกมา แต่สีหน้าและประกายตาก็บอกให้คนที่อยู่ด้วยรู้ว่าเขากำลังไม่พอใจเป็นอย่างมาก

นายชนกไม่ต่อปากต่อคำ สีหน้าเฉือนอึดอัดยิ่งทำให้ลูกชายขุ่นเคืองมากขึ้น อาการเก็บเอกลำนำเสนอกะแทกกระทั้น ชายหนุ่มทำหน้าที่บึ่งมองตามร่างของบิดาเดินผ่านหน้าต่างกระจกจากไป

หลังจากนั้น ขณะที่ชายสูงวัยกำลังนั่งอ่านรายงาน บุชราก็เข้ามาพบด้วยสีหน้าสลด “ที่นายไม่สนับสนุนคุณชนะชน เป็นเพราะเรื่องเกี่ยวกับบุชด้วยหรือเปล่าคะ”

“เปล่าเลย นี่บุชเข้าใจผิดอะไรกัน” เขาอดตกใจไม่ได้

“ถ้าอย่างนั้น อะไรคือเหตุผลที่แท้จริงล่ะคะ” ประกายตาเธอหม่นมอม “บุชรู้แต่ใจดีว่านายต้องการให้บริษัทเจริญก้าวหน้า และแผนงานที่คุณชนะชนเสนอออกมา ก็เป็นไปได้ทั้งในทางทฤษฎีและปฏิบัติ ทั้งยังให้ผลที่รวดเร็วอีกด้วย”

ชายสูงวัยอึ้งอึ้งพึมพำว่า “งานนี้ต้องใช้เงินอีกมาก”

“นายกังวลเรื่องเงินหรืออะไรอื่นกันแน่คะ เมื่อก่อนนายยังคิดจะลงทุนสูงกว่านี้ในงานที่เลื่อนลอยและได้ผลน้อยกว่าด้วยซ้ำ บุชไม่เชื่อว่าเงินคือปัญหาของเรื่องนี้จริงๆ”

อีกฝ่ายถอนใจ “บุชก็เห็นอยู่แล้วว่าตอนนี้ผมไม่แข็งแรง งานการทั้งหลายผมก็แทบจะปล่อยวางหมดแล้ว”

“แต่คุณชนะชนก็มีความสามารถที่จะทำงานแทนนายได้โดยสมบูรณ์นี่คะ หรือว่านายยังไม่ไว้ใจเธอ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น...” เขาถอนใจอย่างยอมจำนน น้ำเสียงอ่อนเล้าถึงเรื่องที่คุนกัญญาโอนทรัพย์สินต่างๆ ไปไว้ในชื่อของเธอคนเดียวแล้วยังพินัยกรรมที่ระบุให้ฉัตรแก้วเป็นผู้รับมรดกส่วนใหญ่อีกด้วย

อีกฝ่ายได้แต่นั่งอึ้งรับฟังด้วยความรู้สึกบีบคั้น

เบื้องหลังหน้าต่างกระจกที่เปิดมู่ลิไว้ วันทนีและคนอื่นๆ ใน

ห้องโถง ได้เห็นว่าคนทั้งสองยังพูดกันอย่างเคร่งเครียดอีกเนิ่นนาน.....

ฉัตรแก้วได้รับข่าวจากมารดาอีกครั้งหนึ่งทางโทรศัพท์

“แม่จะขึ้นเหนือกับคุณพ่อนะจ๊ะลูก จะไปดูโรงงานที่เชียงใหม่ และจะหนีพี่น้องนำเบื้อคู่นี้ด้วย นายชัชกลับมายุ้งบ้านแล้ว วันๆ ได้แต่บึงบองอะอะหรือไม่กี่ทำสีหน้ายัยวนกวนโทโส ส่วนนายชนะชนกก็หน้าบึ้งหน้าตึงอยู่ตลอดเวลา จะขอทุนไปขยายงาน... ฮี เมินเสียเถอะ แม่ถอนตัวจากบริษัทแล้ว เรื่องอะไรจะยอมเอาเงินลงไปจมอีก ออยากเก่งนักก็เก่งให้ตลอดเถอะ แม่ไม่ยอมให้อะไรพวกมันอีกแล้วละเท่าที่ยอมให้ถือครองบริษัทนี้ทั้งๆ ที่แม่เป็นคนกอบกู้เงินฟื้นคืนจากศูนย์ มากับมือนี้ก็นับว่าใจดีเหลือเกินแล้วละ”

ฉัตรแก้วไม่สบายใจทุกครั้งที่ได้ยินเรื่องความขัดแย้งระหว่างแม่กับลูกเลี้ยง แต่จะสอดแทรกยุ่งเกี่ยวก็ไม่กล้า เธอมองดูกล้องดนตรีที่กำลังหมุน ส่งเสียงเพลงกรุงกรุงไฟเราะพร้อมไปกับพาดูตากตัวจิวเคลื่อนตามกันเป็นวง ของขวัญที่ชนะชนกหอบหิ้วมาให้เธอจากต่างประเทศ และเธอประดับประดาของที่นี้ มองที่ไรก็รู้สึกอบอุ่นใจอย่างยิ่ง

เธอได้แต่อวยพร “ขอให้สนุกนะคะ แม่ แล้วโทรศัพท์หาแก้ว จากเชียงใหม่บ้าง ปลายเดือนนี้มีวันหยุดต่อเนื่องหลายวัน หลังจากแม่กลับจากเชียงใหม่ แก้วจะกลับมาอยู่บ้านกับแม่”

“ตกลงจ๊ะ บ้ายบาย แม่รักลูกนะ”

“แก้วรักแม่มีมากมากค่ะ”

หญิงสาวไม่ได้กังวลสิ่งไร แม้ว่าหลังจากนั้นกลับไม่มีการติดต่อมาอีก เธอเข้าใจว่าแม่และพ่อเลี้ยงกำลังสนุกสนานเพลิดเพลินกับการท่องเที่ยว และได้พักผ่อนอย่างเต็มที่

ทว่าหลังจากนั้น ข่าวที่ได้รับจากชนะชนก กลับทำให้ฉัตรแก้วถึงกับช็อก ...เกิดอุบัติเหตุรถตกหน้าผา คุณพ่อเสียชีวิตแล้ว ส่วนอากัญบาดเจ็บสาหัส ตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาล...!

4

อัษฎางค์ เป็นเพื่อนพาหญิงสาวนั่งเครื่องบินมาเชียงใหม่ ขณะที่ ขณะชน เคลื่อนศพของบิดากลับมาบำเพ็ญกุศลที่กรุงเทพฯ หลังจาก นั้นอัษฎางค์ก็ถูกเรียกตัวกลับไป

หญิงสาวไม่ได้ร่วมในพิธีศพด้วย แม่ของเธอหมดสติอยู่ในห้องคนไข้วิกฤต เข้าไปพบแม่ที่ไรเธอก็ได้แต่ร้องไห้ เวลาผ่านไปอย่างทุกข์ทรมาน ฉัตรแก้วไม่เคยรู้ว่าเธออยู่ในสายตาของ ‘ใคร’ บางคนซึ่งไม่ได้มีญาติเจ็บป่วยอยู่ที่โรงพยาบาล แต่เข้ามาเพื่อเฝ้าดูเธอโดยเฉพาะ ร่างสูงที่ล้ำสันเครื่องครัดในเสื้อสีขาวผ่านเข้ามาในสายตาในบางครั้ง บางหนแล้วก็วูบหาย ฉัตรแก้วรู้สึกว่าคุณเฝ้ามอง แต่พอหันหากก็ได้แต่ ผิดหวังที่ไม่พบใครที่รู้จัก เธอเฝ้ารอขณะชน ที่ฝั่งทางใจคนเดียวอย่าง โหยหา เธอรู้ว่าเขากำลังเป็นทุกข์ที่สุดเช่นกัน

ขณะชนโทรศัพท์มาหาสม่าเสมอ “แก้วเป็นอย่างไรบ้าง อยู่คนเดียวได้หรือเปล่า” น้ำเสียงถามอาหาร ฉัตรแก้วนึกไปหน้าคมสันสะอาด สะอ้านที่โศกเศร้าของชายหนุ่มได้ชัดเจนราวกับมองเห็น

“แก้วสบายดีค่ะ พี่นะไม่ต้องเป็นห่วง....”

“ไม่เป็นห่วงแก้วแล้วพี่จะห่วงใคร เดี่ยวนี้พี่ยังเป็นห่วงมากกว่าแก้ว... พี่รักแก้วนะ...”

“แก้วรู้ค่ะ แก้วก็รักพี่นะ”

“เสร็จงานคุณพ่อแล้วพี่จะรีบมาทันที คุณเองให้ดีนะ”

“พี่นะก็เหมือนกันนะคะ คุณเองให้ดีด้วย....”

ถึงอย่างไรคุณกัญญาก็มีอาการดีขึ้นเรื่อยๆ อาการบวมและรอยเขียวช้ำจางมัวงทั้งตัวเคยทำให้หญิงสาวเขาอ่อนน้ำตาทะเล็กเมื่อแรกเห็นบัดนี้ค่อยๆเลา เครื่องช่วยชีวิตที่ถูกระโยงระยางไว้หลังจากการผ่าตัดในวันแรกๆ ถูปลดออกทีละอย่าง

ในวันที่ชนะชนเผาศพของบิดา คุณกัญญาลืมตาขึ้นเป็นครั้งแรก จิตรแก้วยืนดีจหน้าตาไหล “แม่จ๋า แม่” เธอพรีเรียกอีกฝ่ายมองเธอหนึ่งอย่างไม่รับรู้ในความเยติ อีกครู่หนึ่งก็หลับตาลงแล้วหลับไหลไปอีกนาน

แม่แวตตาของมารดาจะว่างเปล่า ไม่รู้ร้อนรู้หนาว แต่จิตรแก้วก็ยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้รับรู้ว่เธอพ้นจากอันตรายแล้ว เมื่อชนะชนมาถึงจึงพบว่าหน้าตาของจิตรแก้วมีสีส้มขึ้น

เขากอดเธอด้วยอาการของพี่ชายปลอบน้อมน้อย

“ไม่เป็นไรแล้วแก้ว พี่นะอยู่ที่นี้แล้ว”

จิตรแก้วอดไม่ได้ที่จะร้องไห้ออกมา “แก้วดีใจที่พี่นะมา”

“อากัญเป็นอย่างไรบ้าง” น้ำเสียงถามอาหารทำให้หญิงสาวปลาบปลืมเขาไม่ได้รัยอย่างทีแม่คิดสักหน่อย เธออยากให้แม่มาเห็นมาได้ยินความหวังเยของชายหนุ่มด้วยตา

“แม่ยังอยู่ในห้องไอซียู แต่กัพ้นอันตรายแล้ว แม่จ๋าแก้วไม่ได้... หมอบอกว่อีกหน่อยพอร่างกายแข็งแรงขึ้นแล้ว จะให้ทำกายภาพบำบัดและกระตุ้นประสาทด้วยเครื่องมือต่างๆ แล้วแม่ก็จะดีขึ้นเรื่อยๆ”

“ไม่น่าเกิดเรื่องขึ้นเลย พี่เสียใจจริงๆ” ชายหนุ่มพึมพำ

“แก้วก็เสียใจคะ คิดถึงคุณพ่อ... ไม่น่าเลย...”

“เขาสบายไปแล้ว” เขาพูดอย่างทำใจทั้งที่มีสีหน้าโศกศัลย์ระหว่างนั่งลงพูดกัน เธอคร่ำครวญถึงบิดาเลียงด้วยความรักอาลัยพอพูดถึงช่วงที่อยู่ภูเกิดด้วยกันในครั้งสุดท้ายหน้าตาทีไหลริน

ชนะชนหนึ่งฟังอย่างเคร่งขรึม “ตอนนั้นแก้วทำอะไรกันบ้าง”

เธอเล่าไปก็ซึบน้ำตา ชายหนุ่มนิ่งฟัง

“คุณพ่อตรวจพบว่าเป็นมะเร็ง เพราะอย่างนั้นถึงได้วางงานให้พี่ แล้วชวนกันท่องเที่ยว พี่คิดว่าเป็นความคิดที่ดีก็เลยสนับสนุน”

“อะ แก้วก็เห็นด้วย แต่น่าเสียดายเหลือเกิน.....” เสียงของเธอขาดหาย

ชายหนุ่มปาดเช็ดน้ำตาให้ก่อนจะเลยไปเหย้าเส้นผมที่ตกลงมาระแก้ม นวล เสียงถามอ่อน “ตอนนั้น แก้วคุยกันเรื่องหนักๆ บ้างหรือเปล่า อย่างเช่นเรื่องทรัพย์สิน มรดก พันยกรรม อะไรๆ พวกนั้น”

“เปล่าเลยค่ะ” สีหน้าคนตอบใสซื่อจริงใจ “คุณพ่อพูดว่าแม่คงกลัวว่าคุณพ่อจะตายเร็ว เลยชวนให้วางงานพาเที่ยว ส่วนแม่เถียงว่าแม่กลัวว่าตัวเองต่างหากที่จะเกิดพิงพิการเป็นอะไรไป เลยจะตัดทวงความสุขหากำไรให้ชีวิตขณะที่ยังทำได้ แก้วยังโวยเลยว่าพูดอะไรกัน คำก็ตายสองคำก็พิการ... ไม่น่าเชื่อเลยว่ะ.....” เสียงของเธอขาดหาย เธอร้องไห้อีกครั้ง

ดวงตาของชายหนุ่มเคร่งขรึมครุ่นคิด ขยับปากจะซักถามต่อ แต่พอเห็นสภาพของอีกฝ่ายก็เปลี่ยนใจนิ่งเงียบเสีย

เขาดึงเธอไปกอด ใบหน้าเล็กๆ ซุกอยู่ที่อก เขารู้สึกถึงน้ำตาที่ซึมผ่านเสื้อ เธอยึดเขาราวที่พึ่งเดียวในชีวิต ชายหนุ่มรับรู้ความรู้สึกนั้น อารมณ์กอดกระชับปลอบขวัญอย่างพี่ชาย กลบเกลื่อนพลังอันฝังเร้นอยู่ในส่วนลึก แม้จะชิงชังคุณกัญญาอย่างไร แต่กับเธอแล้ว เขาไม่เคยต้องเสแสร้งในความผูกพันซิดิ์ใกล้

ที่ว่า... กลับต้องฝืนใจนักหนาที่จะต้องจำกัดบทบาทของตนไม่ให้เกินเลยไปกว่าที่เธอคิดว่าเขาเป็น ไม่เช่นนั้น เขาอาจสูญเสียความไว้เนื้อเชื่อใจที่ฉัตรแก้วมีให้แก่เขาในฐานะของ “พี่ชาย”

ชายหนุ่มจ้องห้องพักในโรงแรมเดียวกัน แม้จะถามหาห้องที่ใกล้หญิงสาวที่สุด คำตอบกลับทำให้ผิดหวัง

“ห้องใกล้ที่สุดเพิ่งมีคนย้ายเข้าเมื่อครู่นี้เองค่ะ แต่ห้องที่จัดให้ก็
วิสวยค่ะ แล้วก็สะดวกกว่าเพราะว่าอยู่ใกล้ลิฟท์”

“ไม่เป็นไร ห้องไหนก็ได้” ชายหนุ่มพยักหน้า
ฉัตรแก้วเดินตามต้อยๆ ชนชนๆ ไม่มีสัมภาระนอกจากกระเป๋าเล็กๆ
ใบเดียวที่พนักงานของโรงแรมถือเดินนำมา ชายหนุ่มส่งธนบัตรให้เป็น
รางวัล ชายผู้นั้นโค้งอย่างสุภาพก่อนจะถอยออกไป

หญิงสาวชุกกายกับแก้วเบาะหนา ชบหน้าเอียงลงไปข้างๆ สีหน้า
สลดระคนเหนียวอ่อน ชายหนุ่มมองอย่างอาหาร

“ท่าจะไม่ได้พักผ่อนเลยละซี หน้าซีดซีขาว”

“นอนไม่หลับเลยค่ะ” เธอพูดเศร้าๆ

น้ำเสียงของชายหนุ่มอ่อนเศร้าปานกัน “คุณพ่อไปสบายแล้ว
คิดอย่างนี้ว่าถ้ายังอยู่ คุณพ่อจะต้องทรمانกับโรคภัยที่นับวันอาการ
จะรุนแรงขึ้น ส่วนอาภักก็จะต้องคอยดูแล เหน็ดเหนื่อยกังวล
ทุกข์ทรมานใจ ที่สุดแล้วก็ต้องจากกันด้วยความตายอยู่ดี”

“แก้วสงสารแม่...”

ชายหนุ่มเดินมายืนข้างๆ จัดเส้นผมให้พ้นจากหน้าเธอ

“อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด แก้วทำใจให้ได้เถอะ เวลานี้คนที่ทุก
ใจที่สุดคือตัวแก้วคนเดียว อาภักไม่ได้รับรู้อะไรด้วยเลย”

น้ำตาเธอร่วงพรู “อีกหน่อยแม่ก็ต้องรู้...”

ปลายนิ้วสะอาดปาดเช็ดน้ำตาให้ “กว่าจะรู้ อาภักก็เคยชินจนทำ
ใจได้ อยาเป็นทุกข์กังวลให้มากไปเลย ถ้าแก้วไม่สบายไปอีกคน พี่จะ
กลุ้มใจยิ่งขึ้น”

“ค่ะ แก้วจะไม่ทำให้พี่นะกลุ้มใจ”

“พี่อยากให้แก้วดูแลตัวเองให้ดี เรามักนอนอยู่เพียงเท่านี้ พี่ไม่อยาก
จะต้องเสียใจอีก”

ร่างสูงเคลื่อนมาประชิดศีรษะที่เอียงชบอยู่กับพนักเก้าอี้ วางมือ
กุมบ่าอย่างปลอบโยน หญิงสาวโอบตอบหลวมๆ อย่างรับรู้ในความ

ห่วงใย อีกฝ่ายกลับยิ่งรู้สึกหวั่นไหว คล้ายความรู้สึกนึกคิดนานาจะ
รบร่ากันอยู่ภายใต้สีหน้าอ่อนขริ่ม

หญิงสาวเพียงแต่รู้สึกอบอุ่น เชื่อมมันและไว้วางใจเท่านั้น.....

ฉัตรแก้วกลับไปพักผ่อนที่ห้อง พอตื่นจากผลอหลับเธอก็อาบน้ำ
เปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อที่จะไปทานอาหารค่ำด้วยกันตามที่ “พี่ชาย” บอกไว้
ห้องฟ้าอ่อนแสงลงแล้วเมื่อชนะชนโทรทัศน์มาตามจากห้องพักของเขา
หญิงสาวตอบรับ ก่อนจะหันมาสวมรองเท้า คว่ำกระเป๋ามาสะพายบ่า
เปิดประตูออกมาจากห้อง

ประตูห้องใกล้เคียงเปิดออกในเวลาไล่เรียงกัน ความเคยชินที่จะ
จำกัดสายตาไม่ให้ล่วงล้ำความเป็นส่วนตัวของผู้อื่นทำให้ไม่เห็นร่างสูงที่มี
มีอาการหยุดชะงักไปในทันที เธอเพียงรับรู้ว่าร่างสูงที่เห็นอยู่ที่ปลายสาย
ตาถอยกลับและปิดประตูห้องเงียบๆ

ฉัตรแก้วเดินผ่านไป ไม่ได้เก็บเอามาใส่ใจ.....

เนื่องจากห้องพักอยู่กันคนละชั้น ชนะชนจึงลงไปรออยู่ที่ห้องรับรอง
ข้างล่าง เขาพาหญิงสาวเดินไปยังรถยนต์ซึ่งเช่าจากบริษัทซึ่งมีที่ทำการ
อยู่ ณ สนามบิน

“เคยมาเชียงใหม่หรือเปล่า รู้ไหมว่าเรามีโรงงานอยู่ที่นี้” ชายหนุ่ม
ชวนคุย

“แม่ไม่เคยว่างพามาเที่ยวเลยคะ แก้วอยากมา พอแม่บอกว่าจะ
เลิกทำงาน แก้วยังตั้งใจเลยว่าต่อไปจะชวนมาเที่ยว”

ชายหนุ่มเลือกร้านอาหารใหญ่ซึ่งอยู่ไม่ห่างจากโรงแรม ผู้คนค่อนข้าง
มากเนื่องจากเป็นช่วงวันหยุด เขาพาหญิงสาวเข้าไปนั่งแล้วช่วยกัน
เลือกอาหารหลายอย่าง

“กลับไปครั้งนี้ พี่จะไปติดต่อโรงพยาบาลที่จะย้ายอากัญไปรักษา
แก้วจะได้กลับไปอยู่ที่บ้าน”

“คะ แต่แก้วอาจจะนอนอยู่กับแม่ที่โรงพยาบาลเป็นส่วนใหญ่”

“เพื่ออะไรกัน อากัญยังไม่รู้ลึกตัวเลย”

“แม่รู้ตัวแล้วค่ะ”

“นานๆ จะลืมนะขึ้นมาสักครั้ง แล้วยังจำอะไรไม่ได้อีกด้วย”

“หมอบอกว่าถ้าแก้วคอยพูดคุยด้วยจะช่วยได้มากค่ะ”

“แล้วเรื่องเรียนจะทำยังไง”

“แก้วคงต้องไปขอยกเลิกบางวิชาเอาไว้ลงทะเบียนเรียนใหม่คราวหน้า บางวิชาที่อ่านหนังสือเองได้ก็จะพยายามต่อไปแต่ต้องไปคุยกับอาจารย์แต่ละท่านก่อนเพราะหมายความว่าแก้วจะต้องขาดเรียนมาก... แต่ด้วยความจำเป็นอย่างนี้คงจะไม่มีปัญหา...” เสียงอ่อนๆ ขาดหายหญิงสาวเซ็ดน้ำตาบ่อย “เพราะว่าแม่ต้องการแก้ว...”

ชายหนุ่มเอื้อมมือแตะคางอย่างปลอบ “เอาเถอะ ยังไงก็ได้”

ต่างรับประทานอาหารกันเงียบๆ เหมือนมีเรื่องต้องขบคิด

“พรุ่งนี้เราไปดูที่เกิดเหตุกันใหม่ค่ะ ตอนแก้วมากับอักษกัตั้งใจไว้ว่าจะไปดูกันสักครั้ง แต่อักษกลับไปก่อนเลยยังไม่มีโอกาสได้ไป”

ชายหนุ่มถามเสียงขรึม “แก้วอยากจะไปดูทำไม”

“อยากรู้ว่าแม่ตกลงไปตรงไหน ยังไง เท่านั้นเองค่ะ”

“รู้แล้วจะได้อะไรขึ้นมา ทำให้สบายใจขึ้นหรือก็เปล่า”

หญิงสาวนิ่งเงียบ สีหน้าสลด ชายหนุ่มนิ่งมองแล้วก็พูดว่า

“รู้อะไรไหม ความลับของพีก็คือเกลียดความสูง แค่นี้ก็ตามที่แก้วพูด พีก็มีมือไม่อ่อนແທးจะขับรถไม่ได้แล้ว”

“จริงหรือคะ” เสียงถามแปลกใจอย่างยั้ง

เขาหันมายิ้ม “พีมีความหลัง อยากรจะฟังไหมล่ะ”

“อยากซีคะ พี่นะเล่าให้แก้วฟังหน่อย”

ชายหนุ่มนิ่งนึก “แม่ของพีไม่แข็งแรงมาแต่ไหนแต่ไร ส่วนพอก็ยุ่งอยู่กับธุรกิจ พีเป็นเด็กหัวแข็ง ไม่น่ารักว่านอนสอนง่ายอย่างนายซซ ก็เลยต้องอยู่โรงเรียนประจำมาตั้งแต่เล็ก”

ฉัตรแก้วถามว่า “พีซซนะหรือคะน่ารัก ว่านอนสอนง่าย...”

อีกฝ่ายพยักหน้า “เขาเป็นลูกรักของพ่อแม่มาตลอด...”

“แก่วีก็รู้สึกว่าคุณพ่อตามใจพี่ชัชมาก”

“ถ้าเขาไม่ใช่ลูกรัก คงไม่อิจฉาแล้วคอยรังแกแก่วีหรอก จริงไหม ขนาดตอนนั้นโตเป็นหนุ่มแล้วก็ตัวโตกว่าแก่วีตั้งเยอะ”

“คะ” เธอยิ้มอ่อนอย่างไม่ถือโทษ ถึงอย่างไรทุกอย่างก็ผ่านไป แล้ว ในระยะหลังๆ ชัชชัชทำตัวดีขึ้นเป็นคนละคน แม้จะมีปัญหาเกี่ยวกับแม่ของเธอแต่เขาก็ไม่แสดงออกกับเธอว่ามีปัญหาบาดหมางอันใด

เธออดนึกถึงคำพูดของอักษฎางค์ไม่ได้ .... พี่นะกลัวว่าพี่ชัชจะคิดไม่ดีกับแก่วี ช่วงที่อยู่เมืองนอกด้วยกัน พี่ชัชพูดแปลกๆ บ่อยมาก พูดว่าใครก็มาเอาสมบัติของพ่อเขาไปไม่ได้....

..... พี่ชัชจะกำจัดให้หมดทุกคน ไม่ว่าจะใครก็ตามที่มายุ่งเกี่ยวกับแก่วี คนที่แก่วีรัก แล้วอาจจะรวมทั้งตัวแก่วีเองด้วย.....

เธอขุ่นเคืองอักษฎางค์ขึ้นมาเฉยๆ แม้เข้าใจดีว่าอักษฎางค์ไม่ได้คิดขึ้นมาเอง แต่várรับฟังมาจากอัญชกาอีกต่อหนึ่ง

“แล้วยังไงต่อคะ”

“ที่โรงเรียนประจำ ตอนนั้นพี่ตัวเล็กนิดเดียว เล็กกว่าที่ควรจะเป็นสำหรับเด็กในวัยเดียวกัน... มีรุ่นพี่กลุ่มหนึ่งที่หมั่นไล่ลูกเศรษฐีคอยแกล้ง... แอบเอาหนอนบ้างจิ้งจกบ้างมาใส่จานข้าว ดิดป้ายตลกๆ ที่หลัง เอรอองเท้าไปซ่อนทำให้เข้าเรียนไม่ทันแล้วถูกทำโทษ...”

น้ำเสียงเล่าเรื่องความขมขื่นคับแค้น หญิงสาวต้องครางออกมาว่า

“แยจ้จ้ แล้วทำไมพี่นะไม่บอกคุณพ่อล่ะคะ”

“บอก... แต่เขาไม่สนใจ... ผู้ใหญ่มองอะไรๆ ต่างกับเด็กสิบลับ เขาไม่รู้หรอกว่าเด็กสิบลขวบรู้สึกอย่างไร” ชายหนุ่มกลมเกลื่อนด้วยอาการเจ็บหัวเราะ “แต่หากเป็นเราก็คงคิดเหมือนเขา จริงไหม... ใครจะมาสนใจเรื่องไร้สาระของเด็กๆ โรงเรียนอันดับหนึ่งอย่างนั้นไม่น่าจะมีปัญหาอะไร ลูกคงแต่งเรื่องเพราะว่าอยากกลับบ้าน อีกหน้อยลูกก็คงเคยชินกับโรงเรียนเอง...”

“แก้วจะไม่มีวันส่งลูกคนไหนไปอยู่โรงเรียนประจำแน่ๆ เลย”

มีอ่อนยื่นมาจับแขนเธอ น้ำเสียงอ่อนทุ้มเล่าต่อไปว่า

“คืนหนึ่ง รุ่งพี่ต้อนรุ่งน้องขึ้นไปบนดาดฟ้าตึกนอนแล้วให้เล่นไล่จับกัน ขณะที่วิ่งไล่ก็ต้องทำเสียง ตี... ไปเรื่อยๆ นั่นแหละเกมส์ที่เราให้เราเล่น แล้วต่อจากนั้นก็ใช้ผ้าผูกตาคนที่ไล่ ตอนที่เราเป็นฝ่ายหนีก็สนุกดีหรรอก พี่เองยังหัวเราะจนกลิ้ง มาหมดสนุกตรงที่พวกคนหนีช่วยกันจับตัวพี่ให้ถูกจับได้ แล้วพี่ก็เลยต้องถูกผูกตาบ้าง...”

น้ำเสียงสะท้อนลึกทำให้หญิงสาวอดรู้สึกหนักหน่วงไม่ได้

“พี่ถูกปิดตาเอื่อมมือเปะปะตามเสียงเรียกและหัวเราะ มีคนผลักข้างหน้าข้างหลังบ้างครั้งแล้วครั้งเล่า แต่หันไปก็คิดว่าใครไม่ได้... เสียงเชียร์รอบข้างทำให้เราลืมนึกถึงอะไรอื่นนอกจากหัวเราะตามพวกเขา... แล้วยังงี้รู้ไหม พี่ไม่รู้ว่พี่ไปถึงตรงนั้นได้ยังไง จู่ๆ ทุกอย่างก็เงียบเงียบสนิทจริงๆ พี่ส่งเสียงเรียก เดินเปะปะ แล้วก็เสียงกรีดตะโกนออกมาว่า ..หยุด **ระวังข้างหน้า** **นายกำลังจะตก..** อีกหลายๆ เสียงหวีดตะโกนตามกัน ...**จะตกแล้ว** **จะตกแล้ว** **ระวัง...** เสียงนั้นไม่ใช่จะเตือน แต่ว่าตั้งใจจะเขย่าขวัญให้ยิ่งตกใจมากขึ้นต่างหาก”

หญิงสาวแทบจะลืมหายใจ “แล้วยังไงคะ พี่นะจะตกจริงๆ หรือว่าพวกเขาเพียงแค่แกล้งหลอกเล่น”

เขาระบายลมหายใจ “พี่ตัวแข็งไม่กล้าขยับ ในที่สุดพี่ค่อยๆ ดึงผ้าผูกตาออกแล้วก็เห็นว่ากำลังยืนอยู่เกือบจะริมขอบตึก ตรงหน้าห่างแค่ก้าวยาวๆ เท่านั้นเป็นช่องบันไดหนีไฟเหล็กเล็กๆ โปรงๆ ไม่มีกำแพงกัน มองลงไปเห็นสนามหญ้า ถนนและรถยนต์ ที่จอดอยู่ในความมืดข้างล่าง... ตึกสูงแค่นี้ พี่แต่สำหรับพี่ในตอนนั้น รู้สึกว่ามันช่างสูงเหลือเกิน”

“โอ พี่นะ.....” เธอลูบแขนพี่ชาย

“พี่หมดแรง ตัวลั่นเหมือนจับไข้ ฉีราดแล้วยังเข้าอ่อนทรุดอยู่ตรงนั้น พวกเขาหัวเราะกันใหญ่ ตอนนั้นพี่กลัวจนลืมหาย หลังจาก

นั่นนอกจากจะอายุที่ถูกตามลือเลี้ยนแล้ว พี่ยังฝันซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าตกลงมาจากห้องบันไดหนีไฟนั้น... พี่ไม่เคยขึ้นไปตรงนั้นอีกเลย”

เธอเอนกายเข้าไปกอดพี่ชาย “สงสารพี่นะจ้ะ”

ชายหนุ่มรู้สึกอวรณ์สัมผัสอบอุ่นที่ผลกลับไปอย่างยิ่ง

“เป็นแก้ว แก้วก็คงไม่กล้ากลับไปเหมือนกัน”

ไม่มีเสียงตอบ ดวงตาคอมกล้ำมองไปทางอื่น

ในความเป็นจริงเขารู้ดีว่า เด็กชายผู้ถูกความกลัวหลอกหลอนได้ลากขาของตัวเองด้วยความยากลำบากกลับไปยืนหมื่นหมื่นบนขอบตึกสูงตรงหน้าบันไดหนีไฟอีกครั้ง และเพียงครั้งเดียวนั้น เขาก็เอาชนะความกลัวที่เกาะกินหัวใจได้โดยสิ้นเชิง.....

เขาไม่ได้เล่าต่อไปว่า สี่ปีต่อมา รุ่นพี่ซึ่งเป็นหัวใจคอยรั้งแกเขาในระยะแรก และเป็นต้นคิดของเรื่อง ซึ่งหลายปีนับจากรู้จักกันได้มา คินดีขอเป็นพวกด้วย ได้บังเอิญจบชีวิตลงโดยพลัดตกลงมาจากจุดเดียวกันนั่นเอง.....

ชนะชนพูดว่า “แล้วพี่จะกล้าไปดูจุดเกิดเหตุได้ยังไง แก้วคิดว่า พี่จะทนขับรถไปถึงตรงนั้นได้อย่างนั้นหรือ”

เธอมอง “พี่ชาย” อย่างเห็นใจ ความจริงแล้วคนที่สูญเสียคือเขาต่างหาก ชนะชนอาจจะยิ่งขมขื่นที่ต้องไปพบเห็นจุดจบชีวิตของบิดา เขาอาจจะเจ็บปวดเกินกว่าจะรับได้

“คะ จริงของพี่นะ ไม่ไปก็ไม่ไป”

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ชายหนุ่มต้องขมวดคิ้วเมื่อได้ยินเสียงหญิงสาวทักทายว่า “ฮัลโล... อ๊ะ หรือ เป็นยังไงบ้าง...” เสียงใสๆ ตอบได้เป็นระยะ “แก้วอยู่กับพี่นะ...” เธอออก แล้วก็ต้องแปลกใจเมื่อชนะชน ยกมือขึ้นเป็นเชิงห้ามไม่ให้พูดถึงเขา

“พี่นะมาถึงเมื่อตอนบ่าย” เธอพูดไม่เต็มเสียง นิ่งฟัง ก่อนจะตอบกลับไปว่า “ไม่รู้สิ คงไม่อยู่หลายวันหรอกเพราะว่าทำงานมานานไม่ได้... อ๊ะจะมาหรือ ตามใจสิ... ไซ้ แก้วยังพักอยู่ที่โรงแรมเดิม

ห้องเดิมนั่นแหละ แต่ส่วนใหญ่ก็จะไปอยู่ที่โรงพยาบาล อัมมาถึงเมื่อ ไทรก็โทรศัพท์หากี้แล้วกัน... แล้วเจอกันนะ อัม บ้ายบาย”

เธอตัดการสนทนา พอวางโทรศัพท์ก็พบดวงตาคนเฉียบจับมอง เสียงถามไม่พอใจ “นายอัมเขาจะมาอีกทำไม”

“เขาเป็นห่วงว่าแก้วจะเหงา... ความจริงมีอัมอยู่ด้วยก็ดีเหมือนกัน เครียดๆ ขึ้นมาก็ขับรถออกไปเที่ยวดูนั่นดูนี่ อัมตามใจแก้วเสมอ”

“เป็นแฟนกันหรือเปล่า” เสียงถามเครียดจนฉัตรแก้วแปลกใจ

“เปล่าค่ะ เราเป็นเพื่อนกันแค่นั้นเอง อัมเขามีแฟนอยู่แล้ว... แต่เอ... ตอนหลังๆ นี้ได้ยินพูดบ่อยๆ ว่าจะเลิกกัน”

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว “เขาจะเลิกกันเพราะอะไร”

“เพราะแก้ว...!” หญิงสาวหน้ามุ่ม “เหลวไหลแท้ๆ เลย แก้วไม่ได้คิดอะไรกับอัมสักหน่อย”

“แก้วไม่ได้คิด แล้วฝ่ายนั้นล่ะ คิดหรือเปล่า”

หญิงสาวขยับจะปฏิเสธแต่แล้วก็ต้องนิ่ง ในระยะหลังๆ เพื่อนชาย มีท่าทีแปลกๆ เอาใจเธอสารพัด แล้วยังพูดอีกว่าไม่แคร์สักนิดหากว่า จะต้องเลิกกับคนรัก

“ทำไมพินะไม่ถามอัมเองล่ะ ความจริงที่เขาคอยตามดูแลแก้วก็ เพราะพินะสั่งไว้ไม่ใช่หรือคะ ถ้าแก้วเป็นแฟนกับอัมจริง พินะ คงจะพอใจมากใช่ไหม เพราะที่อัม มาสนิทสนมกับแก้ว ก็เพราะพินะ เองเป็นคนจัดการทั้งหมด”

อีกฝ่ายเสียงเข้ม “พินะไม่เคยคิดอย่างนั้น แค่เป็นห่วงที่แก้วต้องไป อยู่ที่อยู่เกิดคนเดียว กลัวว่าถ้ามีปัญหาอะไรแล้วจะไม่มีใครช่วย”

“หรือคะ... แต่พินะก็คงจะไม่รังเกียจใช่ไหมคะ อีกหน่อยเราจัดงานพร้อมๆ กันเลย พินะแต่งกับพี่อัญ แก้วแต่งกับอัม”

“ทำไมพูดถึงการแต่งงานอย่างกับว่ามันเป็นเรื่องเล่นๆ คนเราไม่ใช่จะวันนี้แต่ง พรุ่งนี้เลิกหรอกนะ จะได้แต่งๆ กับใครก็ได้”

เขาเอ็ดด้วยท่าทีจริงจัง หญิงสาวหัวเราะ “อ้า”

“พี่รู้ว่าแก้วไม่ได้ชอบผู้ชายอย่างอัศจรรย์ ช่างลำรวย รักความ สะดวกสบาย ไม่เป็นแมนเลยสักนิด”

เธอหันหน้า “ไม่มีอะไรน่าประทับใจเลยคะ”

อีกฝ่ายยิ้มออกมา “แล้วตอนนี้แก้วชอบใครอยู่บ้าง”

สีหน้าเธอหม่นหมอง “ไม่มีใครเลยคะ แก้วเหงา แต่...มันไม่ง่าย หรอกที่จะชอบใคร... แก้วเสียใจมากตอนที่ธิตาย เพราะอย่างนั้นหาก จะแต่งงาน แก้วคงแต่งงานกับใครสักคนก็ได้ ไม่จำเป็นต้องรักนักหนา เวลาตายจากกันจะได้ไม่เป็นทุกข์”

มืออบอุ่นจับมือเธอเขย่าเบาๆ “อะไรจะท้อแท้ถึงขนาดนั้น อายุ เพิ่งจะยี่สิบ ยังมีโอกาสกับความรักรักอีกเยอะแยะ อีกหน่อยเธอจะเลือก แล้วเลือกอีกว่าจะรับรักใครดี”

เธอยิ้มออก ชายหนุ่มมองลึกลงในดวงตาขณะหัวเราะให้แก๊กกัน

ด้วยท่าทีอบอุ่นในบทบาทของพี่ชาย ชายหนุ่มต้องถามตัวเองอีกครั้ง เมื่อไหร่เขาจะไม่ต้องห้ามตัวเองหากจะล้ำเส้นของความเป็นพี่ อย่างที่เขาต้องฝืนใจทำตลอดเวลาที่ดูเธอเติบโตขึ้นจนเป็นสาวสมบูรณ์ที่แสนสวย ในขณะที่เธอโหยหาความรักและที่พักพิง ถึงเวลาแล้วหรือยังที่ อ้อมแขนและอกอุ่นจะอ้ารับในฐานะอื่นที่เขาปรารถนา

ไม่ใช่แค่ ‘พี่ชาย’ ที่ได้แต่แอบมองเธอกับชายอื่นด้วยความริษยา หึงหวง.....

5

เบียร์หลายแก้วทำให้ผิวหน้าของชายหนุ่มเป็นสีเข้ม ในสีหน้าอ่อน
ขริ้ม ดวงตาที่มองหญิงสาวกลับแฝงประกายประหลาด เมื่อสบตากัน
ชายหนุ่มเป็นฝ่ายหลบ เสพุดว่า “ดื่มคนเดียวมันไม่ดีเลย พุดอะไรคิด
อะไรเหมือนกับไปกันคนละทาง”

“แก้วก็ไม่ชอบดื่มเสียด้วย ไม่อย่างนั้นจะดื่มเป็นเพื่อน”

“แก้วไม่เคยดื่มเลยหรือ”

“เคยลองแอบจิบๆ ดูค่ะ แต่ว่าไม่เห็นอร่อย ถ้าแม่เห็นแก้วโดน
ตีแน่ น้ำพรรณก็เข้มงวดเหมือนแม่ อาจจะมีดีกว่าด้วยกระมัง” เธอ
ยิ้มเมื่อพุดถึงคุณพรรณงามซึ่งแทบจะเรียกได้ว่าเป็นผู้ปกครองอีกคนหนึ่ง

“แล้วเวลาอยู่ภูเก็ตล่ะ ไม่เคยดื่มกับเพื่อนๆ เลยหรือ”

“ไม่ค่ะ เพราะว่าตีไม่ดื่ม...” น้ำเสียงเธออ่อนลงเมื่อพุดถึงเพื่อน
ชายที่ตายจากไปจะสองปีแล้ว “ธีพุดว่าพ่อแม่เสียเงินให้มาเรียน ไม่ใช่
ให้มาเที้งกับเหล่าเบียร์... บุหรี่เขาก็ไม่แตะ เอาแต่เรียนอย่างเดียว”

“เขาเป็นคนดีมากละซี”

สีหน้าเธอสลดลง “เมื่อก่อนแก้วเคยนึกสงสัยว่าคนดีจะต้องเป็น
ยังไง พอมารู้จัก ธี แก้วถึงได้คำตอบ...”

“แก้วก็เหมือนเด็กวัยรุ่นที่มองเห็นอะไรเป็นสีขาวไปหมด ถ้าเขา
อายุยืนยาว แก้วอาจจะเปลี่ยนคำพุดก็ได้” เสียงตึงอ่อนขริ้ม

“ก็อาจเป็นไปได้ แต่ถึงอย่างไรแก้วก็พอใจในส่วนที่เขาคือเป็น”

“น่าอิจฉาจัง ทำยังไงพี่จะทำให้แก้วรู้สึกอย่างนั้นได้บ้างนะ”

“พี่นะจะเป็นยังไงก็เป็นคนที่แก้วรักมากที่สุดอยู่แล้ว” เธอพูดชื่อๆ
“แก้วไม่สนใจเรื่องของพี่นะกับแม่ แก้วรักแม่ แต่ก็รักพี่นะด้วย”

อีกฝ่ายยกแก้วเครื่องดื่มจรวดริมฝีปากแล้วดื่มจนหมด บริกรหญิง
เข้ามารินเติมให้ พอถอยออกไป ชายหนุ่มก็ยกมาวางตรงหน้า “ลองลิ”

“จะดีหรือคะ”

“ถ้าอยากนอนหลับสบายๆ ก็ดื่มเลย” เขาว่า “แค่แก้วเดียว พอถึง
ที่นอนก็หลับไม่รู้เรื่องจนเช้า”

“ถ้าจริงก็ดีซีคะ” เธอคว้าขึ้นดื่มทันที แต่แล้วก็ต้องรีบวาง

ชายหนุ่มหันไปเรียกหาแก้วอีกใบ แล้วเบียร์เย็นอีกแก้วก็ถูกวาง
ทดแทนลงตรงหน้า

หญิงสาวถามว่า “ทำไมพี่นะไม่ชวนพี่อัญมาด้วยล่ะคะ”

“ทำไมจะต้องชวน”

“ก็พี่นะจะได้สบายใจขึ้น อย่างน้อยก็อบอุ่นที่มีพี่อัญอยู่ด้วย”

ชายหนุ่มตอบว่า “พี่อัญเขาไม่ว่าง”

“มีปัญหากันหรือเปล่าคะ”

“เปล่า”

ฉัตรแก้วถามว่า “พี่นะยังรักพี่อัญอยู่หรือเปล่า”

“ทำไมถามอย่างนั้น” ประกายตาเขาวาววับ

“แก้วได้ยินแม่พูดถึงผู้หญิงอีกคนหนึ่งของบริษัท...” เธอสังเกตเห็น
พูด เมื่ออีกฝ่ายยิ้มเฉยเธอจึงรู้สึกว่าจะไม่ควรสอดแทรก

“ผู้หญิงอีกคนที่ไหนกัน” ชายหนุ่มถามราวกับจะบอกว่าเธอได้ยิน
มาผิดๆ “พี่ได้แต่ทำงาน จะเอาเวลาที่ไหนมาสนใจผู้หญิงอื่น แค่นี้
อัญคนเดียวพี่ก็จะแยอยู่แล้ว เขาต่อว่าอยู่เรื่อยๆ พี่ดูแลเขาไม่ดีพอ”

“ผู้หญิงทุกคนอยากให้คนที่ตัวรักสนใจทั้งนั้น” ถึงตอนนี้เธอเริ่ม
จะเคยชินรสชาติเพื่อนๆ ในความเย็นเฉียบของแก้วเบียร์ตรงหน้าซึ่งเธอ

เปลอหียบขึ้นจิบทีละเล็กทีละน้อยแล้ว อากาโรลหิตถูกฉีดแรงที่แผ่ความ
มีนในหัวเป็นเส้นที่ประหลาดที่แปลกใหม่ เธอไม่รู้ตัวว่าใบหน้าเริ่มเป็น
สีเข้มขึ้น และทำให้ชายหนุ่มแทบไม่อยากถอนสายตากราไป

“พี่มีงานต้องทำ ยิ่งในช่วงหลังๆ งานเริ่มจะมีปัญหา”

“มีปัญหาอะไรคะ”

“เงิน” คำตอบไม่ได้ทำให้เธอแปลกใจ ชายหนุ่มพูดต่อไปว่า
“บริษัทกำลังขยาย แต่คุณพ่อกับอากัญญกลับวางมือเสีย เท่านั้นยังไม่
พอ ยังไม่สนับสนุนเรื่องการเงิน พี่เลยมีปัญหาขาดเงินหมุนเวียนอยู่
ตอนนี้ พองานส่วนหนึ่งชะงัก ส่วนอื่นๆ ก็พลอยเสียหายไปด้วย”

“หรือคะ แล้วพี่นะจะอย่างไร”

“ความจริงก่อนคุณพ่อจะเสีย เราตกลงกันได้แล้ว” เสียงพูดอ่อน
ขริมเจือความโศกเศร้า “คุณพ่อเข้าใจความขัดแย้งระหว่างพี่กับอากัญ
ตี ยิ่งท่านรู้ตัวว่ากำลังเจ็บป่วย ท่านยังเป็นห่วงลูกๆ เพราะอย่างนั้น
ถึงต้องการให้พี่ดูแลตัวเองได้”

ฉัตรแก้วน้อยนัตตาค “แก้วเสียใจด้วยกับทุกเรื่องที่เกิดขึ้น”

“ไม่ใช่ความผิดของแก้วหรอก ไม่ใช่ความผิดของอากัญด้วย”
เขาพูดขริมๆ “ความจริงพี่ไม่ได้เกลียดอากัญเลย เพียงแต่เข้ากันไม่
ได้เท่านั้น พี่มันนิสัยไม่ดีมาแต่เด็กแล้ว กับแม่ของตัวเองยังอยู่ด้วย
ไม่ได้ แล้วทำไมจะเข้ากับแม่เลี้ยงได้ง่ายๆ”

“พี่นะก็ พี่นะไม่ได้นิสัยไม่ดีสักหน่อย คนเราต่างก็มีเหตุผลของ
ตัว พี่นะเป็นคนแข็ง มั่นใจในตัวเอง แม่ของแก้วก็เหมือนกัน ไม่ใช่
ใครผิดหรือว่าใครไม่ดี แก้วเชื่อว่าถ้าให้เวลากันอีกสักหน่อย แม่กับพี่
นะจะต้องเข้าใจกันได้”

“ตอนนี้พี่ยังจะมีโอกาสได้พิสูจน์ตัวเองอีกไหม” เสียงถามขึ้นขม
“อากัญไม่รู้เรื่องอะไรแล้ว”

“แม่จะต้องรู้คะ แก้วเชื่อมั่นอย่างนั้น” คำพูดเชื่อมั่นแต่น้ำเสียงกลับ
ห้วนไหว น้ำตาลอตาอีกครั้ง “แก้วเชื่อว่าแม่จะต้องจำได้ ถึงจะใช้

เวลานานหน่อย แต่แม่ของแก้วจะต้องกลับคืนมาอย่างแน่นอน”

อีกฝ่ายหนึ่งพูดขำๆ “พี่ก็หวังอย่างเดียวกัน”

เมื่อลุกเดินตามชายหนุ่มมาขึ้นรถ จักรแก้วต้องหัวเราะเมื่อรู้สึกตัวเองว่ามันเมาได้ “ตายจริง ทำไมพื้นดินมันโยกได้ล่ะคะ”

มีอุ้งที่แข็งแรงจับเธอไว้ “ค่อยๆ เดินก็ได้ ไม่ต้องรีบหรอก”

“ถ้าแม่หรือน้ำพรรณารู้ แก้วต้องโดนตีแน่ๆ”

“ใครจะกล้ามาตี พี่นะ อยู่ทุกคน”

เขาส่งเธอให้ขึ้นนั่ง ปิดประตูให้ก่อนจะอ้อมไปอีกด้าน

หญิงสาวไม่ได้สังเกตเห็นร่างสูงที่เห็นเดินดุ่มๆ ไปขึ้นรถอีกคันหนึ่ง ซึ่งจอดอยู่ในท่ามกลางรถคันอื่นๆ รถคันนั้นทิ้งช่วงจังหวะเล่นตามทีสลุคก็จอดลงห่างออกไปในบริเวณที่จอดรถของโรงแรม

ชนะชน เดินเคียงข้างเธอ จับจูงข้อมือบ้าง พาดแขนโอบหลังไหล่ คล้ายช่วยประคับประคองให้เดินบ้าง หญิงสาวรู้สึกออบอุ่น ทว่าไม่ใช่ในแบบเดียวกับอีกฝ่าย...

เขาเพียงคนเดียวที่รู้ว่าได้แอบตัดดวงความพึงพอใจจากร่างอ่อนละมุนที่ได้สัมผัสเพียงใด และในท่ามกลางความสูญเสียและอาหารห่วยหา ในขณะที่ต่างก็กำลังมีนเมาอยู่ด้วยกันทั้งคู่ เขายังได้ปล่อยใจให้จินตนาการฟุ้งซ่านเกินเลยไปกว่าที่เธอจะคาดถึงมากมายนัก

ทว่า ร่างสูงที่ผุดลุกขึ้นจากกลุ่มเก้าอี้ในห้องรับรองของโรงแรมเดินตรงเข้ามาหาทำให้ชายหนุ่มต้องแปลกใจเป็นที่สุด

“นายซัซ...!”

“พี่นะ” ชายหนุ่มผู้มาใหม่ทักทายด้วยสีหน้าคล้ายกำลังซ่อนพิรุณ เขาหันมาหาจักรแก้ว “เป็นยังไงบ้าง แก้ว”

“พี่ซัซ มาทำอะไรที่นี่คะ” เธอถามอย่างแปลกใจ

“มาหาแก้วสิ จะมาเยี่ยมมาอภัยด้วย”

คำตอบทำให้อีกสองคนแปลกใจยิ่งขึ้น สีหน้าระแวงไม่ไว้ใจของชนะชน ฉายออกมาชัดๆ “แล้วนายรู้ได้ยังไงว่าเราพักกันอยู่ที่นี่”

“ผมรู้จักนายอ๊ว” คำตอบทำให้ชนะชน ต้องขมวดคิ้ว
 ชัชชัยหันมาถามฉัตรแก้วว่า “อากัญเป็นยังไงบ้าง”
 “แม่พันอันตรายแล้ว แต่ว่าขยับตัวไม่ได้ จำใครก็ไม่ได้ด้วย”
 พอพูดถึง เธอก็หน้าตาลออีก “หมอบอกว่าต้องใช้เวลากินนานเชียว”
 “พี่เสียใจด้วย”
 “แกวก็เสียใจเรื่องคุณพ่อ”
 “พรุ่งนี้ค่อยไปพูดกันโรงพยาบาลก็แล้วกัน” ชนะชนตัดบท “เหนื่อย
 กันมาทั้งวัน นี่ก็ตึกแล้ว ไปพักผ่อนกันก่อนดีกว่า”
 “พี่ชัชพักที่ไหนคะ”
 “พี่ยังไม่มีที่พักเลย ห้องเต็มหมด” ชายหนุ่มพูด หันไปหาพี่ชาย
 “คืนนี้ผมนอนกับพี่นะได้ไหม พรุ่งนี้ค่อยหาห้อง”
 อีกฝ่ายหนึ่งก่อนจะพยักหน้าอย่างไม่เต็มใจ “ก็ได้”
 ท่าทีของสองพี่น้องทำให้ฉัตรแก้วอดอึดอัดใจไม่ได้ ชนะชนและ
 ชัชชัย แม้ไม่เคยทะเลาะเบาะแว้ง แต่ก็ไม่เคยรักใคร่กลมเกลียวกัน
 อย่างพี่น้องคู่อื่น ความขัดแย้งในระหว่างคนทั้งสองคล้ายสงครามเย็น
 ที่ฉัตรแก้วรู้ว่าแม้แต่ “คุณพ่อ” ก็รู้สึกอึดอัด
 “งั้นแกวไปนอนก่อนนะคะ แล้วพรุ่งนี้ค่อยคุยกัน”
 ชนะชนมองตามร่างที่แยกตัวจากไป จึงหันกลับมาหาน้องชาย
 เสียงถามเยาะหยัน “นายตามมาเพราะว่าเป็นห่วงอากัญจริงๆ นะหรือ”
 “อ้าว ก็จริงนะสิครับ” เสียงตอบเจือหัวเราะกลบเกลื่อน “แหม
 พี่นะคิดว่าผมเป็นคนไร้น้ำใจขนาดไหน คุณกัญญาเป็นแม่เลี้ยงของเรา
 มาตั้งสิบกว่าปีแล้ว ที่จริงก็เป็นคนครอบครัวเดียวกันแท้ๆ”
 “นายคิดได้อย่างนั้นก็ดีแล้ว แต่รู้อะไรใหม่... บางครั้งเราก็หวัง
 อะไรไม่ได้แม้แต่หน่อยนิดจากคนในครอบครัวเดียวกัน” คนพูดไม่ได้
 ช้อนอาการประชดประชันเยาะหยันไว้แม้แต่น้อย
 ในวันรุ่งขึ้น ฉัตรแก้วต้องผิดหวังเมื่อชนะชนบอกว่าเขากำลังจะกลับ
 “อ้าว ทำไม่ไปเร็วจังเลยละคะ เพิ่งมาเมื่อวานนี้แท้ๆ”

ซัชซัยถามเธอว่า “ออกไปดูที่เกิดเหตุกันไหม”

หญิงสาวตาโต คำที่มีใจจดจ่ออยู่กับเรื่องเดียวกันนี้อยู่แล้ว

“เมื่อวานแก้วก็ชวนพี่นะ”

“แล้วเขากล้าไปหรือเปล่านั้น” ชายหนุ่มถามอย่างเยาะหยัน สีหน้า
ราวกับมีอะไรอยู่ในใจ

“พี่นะ มีเหตุผลอื่นถึงได้ไม่ยอมไป”

“เหตุผลอะไร” ประกายตาคนถามเยาะหยัน

ฉัตรแก้วถอนใจ “เถอะค่ะ แก้วจะไปกับพี่ซัช”

ซัชซัยเช่ารถอีกคันหนึ่งไว้ใช้ อีกครู่หนึ่งฉัตรแก้วก็นั่งรถคู่กับชาย
หนุ่มมุ่งหน้าออกไปจากตัวเมือง หญิงสาวอดล้งเลไม่ได้เหมือนกัน
คำที่โดนอับฐานค์เป่าหูเอาไว้มาก ..... พี่ซัชพูดแปลกๆ บ่อยมาก พูดว่า
ใครก็ตามเอาสมบัติของพ่อเขาไปไม่ได้... หมายความว่า พี่ซัชจะกำจัดให้หมด
ทุกคน ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตามที่มายุ่งเกี่ยวกับแก้ว คนที่แก้วรัก แล้วอาจ
จะรวมทั้งตัวแก้วเองด้วยก็เป็นได้.....

‘อับฐา’ ฉัตรแก้วลงความเห็น.....

ร่างสูงเคร่งครัดซึ่งยืนรออยู่ข้างทางทำให้หญิงสาวต้องมองพี่ชาย
อย่างแปลกใจ ซัชซัยจอดรถ แล้วชายผู้นั้นก็เปิดประตู ก้าวขึ้นมา

“สวัสดีครับ” เขายิ้มกว้าง

“คุณนั่นเองแหละ...!” เธอร้องออกมา

“ดีใจที่ได้พบกันอีก....” เขาหยุดนิดหนึ่ง น้ำเสียงอ่อนลงเมื่อพูด
ต่อไปว่า “ผมเสียใจด้วยกับทุกเรื่อง”

แทนการตอบรับ หญิงสาวกลับหันขวับไปหาซัชซัย

“พี่ซัชมาจากกรุงเทพฯ กับเพื่อนคนนี้หรือคะ”

“นายป๋องเขามีบ้านอยู่ที่นี่” พี่ชายตอบเสียงๆ

“คุณเป็นคนเชียงใหม่หรือ” เธอหันมาถาม สีหน้าบอกความระแวง
ขึ้นมาทันที อีกฝ่ายหันมายิ้ม เขาอยู่ใกล้จนเห็นฟันขาวเป็นเงา ประกาย

ตาระยับ

“ผมมีบ้านที่นี่ไม่ได้หมายความว่าต้องเป็นคนที่นี่ด้วย”

“นั่นคุณก็ชำนาญเส้นทางแถวนี้ดีละซี ใช่ไหม”

“ก็ไม่ใช่เชิงนักหรอกครับ ปรกติผมอยู่ที่กรุงเทพฯ นานๆ จะขึ้นมา
สักครั้ง”

“แล้วคุณไปทำอะไรที่ภูเก็ต” เธอถามทันควัน

อีกฝ่ายยั้งนึกหาคำตอบ ชัชชัยก็ตอบแทนว่า

“แฟนนายป้องกันเขาเป็นคนที่นั่น”

หญิงสาวนี่ภาพสตรีผู้นี้ได้ทันที ร่างสมส่วน สวมกางเกงสี
ส่วนรัดรูป รองเท้าส้นสูงพื้นหนา เลือตัวเล็กปิดทรวงอกมีเพียงสาย
เล็กๆ คล้องบ่าอวดช่วงอกอิมและไหล่สล้างขาวผ่อง กางเกงเอวต่ำจง
ใจอวดหน้าท้องทำหาย จัศตรแก้วจำสายตาที่มองมาอย่างระแวงหึ่งหวง
ของอีกฝ่ายได้ดี **‘ป้องกัน... ป้องกัน มาเถอะคะ รสหิวจะแยแล้ว...’**

หญิงสาวรู้สึกโกรธเคืองขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล น้ำเสียงประชด
ประชัน “ดีจริง อยู่กรุงเทพฯ แต่ประเดี๋ยวขึ้นเหนือ ประเดี๋ยวลงใต้”

“ที่ผมต้องขึ้นเหนือลงใต้ ก็เพราะรักเพราะห่วงประการเดียวเท่า
นั้น” น้ำเสียงตอบกลับหยอกเย้า

“อะไรนะ”

คำตอบเป็นเพียงอาการยิ้มกว้าง หญิงสาวก็ได้แต่ทำหน้างໍ

ชัชชัยหันมาสบตาเพื่อนรุ่นน้อง หัวเราะให้ก้นอย่างรู้นัย

ชายหนุ่มผู้มาทีหลังเปลี่ยนหน้าทีมาเป็นคนขับ พารถเล่นเรื่อยไต่
ไปตามขอบเขา หักเลี้ยวครั้งแล้วครั้งเล่า ประเดี๋ยวสูงชันขึ้น ประเดี๋ยว
ลาดต่ำลง สองข้างทางถ้าไม่ใช่ผนังเขาและต้นไม้ที่บวมก็เป็นที่องฟ้ากว้าง
มีหุบเหวที่เว้งว่างทอดตัวยู่ลึกลงไปเบื้องล่าง

“พี่ชัชแน่ใจหรือว่าคุณพอกับแม่มากันทางนี้” หญิงสาวถามอย่าง
อึดอัดใจ ชัชชัยตอบว่า

“ไม่ใช่ทางนี้ก็ไม่มีทางอื่นแล้ว”

ร่างใหญ่ที่ขนาบอยู่ทำให้เธอรู้สึกอึดอัดใจอย่างยิ่ง ถ้าขณะชนอยู่ด้วย เธอจะไม่รู้สึกผิดปรกติแม้แต่น้อย

“ไม่รู้ว่าคุณพอกับแม่เนี่ยกั๊งไปถึงขับรถมากันตามลำพัง ทางเปลี่ยวออกอย่างนี้ แล้วก็ไม่ใช่จะขับงายๆ”

“เส้นทางถนนต่างจังหวัดที่ตัดผ่านภูเขาก็ออย่างนี้ทั้งนั้น ถ้าไม่ขับรถก็ต้องใช้เครื่องบิน แต่พี่ว่านี่คงไม่ใช่ความคิดของคุณพ่อหรอก”

“งั้นก็แปลว่าแม่ผิดละซี” เธอสวนทันควัน

“พี่ไม่ได้พูดอย่างนั้น...” ชัชชัยตอบอย่างอดทน

“ไม่ได้พูดก็เหมือนพูดนะแหละ” เธอพาลอย่างไม่มีเหตุผล นับตั้งแต่ชัชชัยเปลี่ยนเป็นดีขึ้น จัตรแก้วได้ที่เมื่อไรเป็นต้องรุกไล่ราวกับจะเรียกคืนที่เขาเคยทำไม่ดีกับเธอในสมัยก่อน

“อาจจะเป็นคนอื่นก็ได้” เขาพูด

“หมายความว่ายังไงคะ คนอื่นที่ไหนกัน” เธอถามอย่างแปลกใจ ชายหนุ่มสบตาที่จ้องมองมาอย่างฉงน หันไปมองเพื่อนชายรุ่นน้องที่มองตอบอย่างจะปรามแล้วก็ต้องอ้าอึ้ง

“ไม่รู้ซี พี่ถึงต้องมาดูให้หายสงสัยยังงี้ละ ว่าเป็นอุบัติเหตุจริงหรือว่าอย่างไรกันแน่”

“มีคนอื่นทำให้เกิดอุบัติเหตุ แล้วกลัวความผิดเลยหนีไปหรือคะ” เธอถาม “หรือว่าจะจะเป็นพวกปล้นจี้ พอได้ของแล้วก็หลบหนีไป”

“ก็ไม่รู้ซี ตำรวจไม่ได้ร่องรอยอะไรอื่นเลย สรุปแต่ว่าขับรถพลัดตกลงไปเอง”

หญิงสาวยกมือขึ้นพนม พิมพ์่าเสียงสั้น “ขอให้คุณพ่อไปสูสุขคติเถิด อย่าได้ทุกข์ทรมานเป็นกังวลใดๆ เลย”

พอใกล้ที่หมาย รถคันเล็กก็ชะลอช้าลงเป็นระยะ ชายหนุ่มทั้งสองชะโงกหน้าออกไปนอกหน้าต่างครั้งแล้วครั้งเล่า ชีวชนถามไถ่ปรึกษากันก่อนจะจอดรถชิดไหล่ทางตรงบริเวณที่จะไม่เกิดอันตรายกับรถที่วิ่งไปมาคันอื่นๆ ถนนตอนนั้นได้ระดับสูงขึ้นไปยังข้างหน้าเล็กน้อย แล้วโค้งหัก

เป็นข้อศอกทำระดับสูงขึ้นไปอีก ด้านที่อยู่ในมุมแคบเป็นผนังผาที่เต็มไปด้วยต้นไม้ ส่วนอีกด้านหนึ่งเป็นหน้าผาสูงที่ต่ำลงไปเบื้องล่างเต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่น้อยยกรक्रम

ร่างสูงทั้งสองเปิดประตูรถก้าวลงไป ปล่อยให้ฉัตรแก้วมองตาม เธอนึกวาดภาพแล้วก็ตัวลั่นขึ้นมาเฉยๆ อยากจะเดินตามลงมาดู แต่ก็ยังทำใจไม่ได้ เห็นคนทั้งสองข้ามถนนแล้วเดินไปเดินมาอยู่ที่ปลายทางอีกด้านหนึ่ง ท่าทางคล้ายกำลังถกเถียงออกความเห็นแก่กัน เธอยึดตัวมอง เห็นรอยต้นไม้อักแต่ไกล หรือว่าจะเป็นที่จุดนี้...

เธอนึกเห็นภาพรถวิ่งมาแล้วก็เกิดลั่นไถลลงไปอย่างไร้การควบคุม ได้ยินเสียงอุทานอย่างตื่นตระหนกของคุณพ่อและเสียงหวีดร้องของแม่ รู้สึกคล้ายจะลอยละลิวจากหน้าผาสูงลงไปเบื้องล่างจริงๆ

หญิงสาวอยากจะทำอุบัติเหตุที่นึกเห็นออกไปจากมโนภาพเสียให้ลึ้น ทว่าเหมือนเธอยิ่งถูกหลอกหลอนด้วยความคิดคำนึงของตัวเอง เมื่อเธอเงยหน้าขึ้น ชัชชัยและเพื่อนได้หายไปจากสายตาเสียแล้ว

เธอเปิดประตูออกมายืนคว้างอยู่บนถนน รอบกายเจี๊ยบและว่างเปล่า ปายคล้อยแล้วและอากาศเริ่มจะเย็นลง หญิงสาวรู้สึกเหมือนกำลังถูกทิ้งให้อยู่คนเดียวกับความพร้นพริ่งที่ตามหลอกหลอน

“พีชช พีชชคะ”

เจี๊ยบ ไม่มีเสียงตอบรับ “พีชช พีบ้อง” เธอตะโกนเรียก

จะมีใครตอบรับก็หาไม่ ฉัตรแก้ววิ่งข้ามถนนไปยังข้างทาง พลังหันมองหา แม่นึกกลัวที่จะมองลงไปยังที่เกิดเหตุ เธอก็ไม่มีทางเลือกต่ำลงไปเบื้องล่าง จากแนวต้นไม้ที่หักลุ้เป็นทาง ที่สุดก็คือยอดสีเขียวของต้นไม้ใหญ่ใหม่ที่คำนวณความลึกไม่ได้

“คุณพ่อ” เสียงชีวิตที่ตรงนั้น ส่วนแม่หลุดออกมาค้างคาอยู่กับต้นไม้อัน บาดเจ็บจนมีสภาพร่างกายแทบไม่ต่างจากคนที่จากไปแล้ว

ภาพอุบัติเหตุ เสียงตะโกนและเสียงหวีดกลับมาดังอยู่ในหูอีกครั้ง หญิงสาวหันกลับ หมุนคว้าง ก่อนจะสาวเท้าวิ่งกลับมามีที่รถ หันใจ

นั่นเธอได้ยินเสียงเครื่องยนต์ดังลั่น เสียงบีบแตรซอสนๆ ดังก้องหู
รถบรรทุกคันใหญ่เพิ่งจะแล่นลงมาจากทางชัน เลี้ยวทำมุมแล้วตรงเข้า
มาหา น้ำหนักของรถและอาการแล่นลงจากที่สูงทำให้คนขับไม่อาจเหยียบเบรคได้
รถบรรทุกคันใหญ่พุ่งตรงเข้ามาพร้อมกับเสียงกดแตรดังลั่น ฉัตรแก้วยืนนิ่ง ตื่นตระหนกตกใจทว่าทำอะไรไม่ถูก

ทันใดนั้น แขนของเธอถูกกระชากอย่างแรงออกมาจากทางของรถบรรทุก
หญิงสาวรู้สึกว่าจะร่างได้ถูกกระชากมาปะทะเข้ากับอะไรบางอย่างที่แข็งแรงและอบอุ่นซึ่งโอบรัดร่างเธอไว้อย่างแนบแน่น แม้จะหม่นคว้าง
ซวดเซไปด้วยกันแต่ก็หยุดลงอย่างไม่เจ็บปวด พอรู้ตัว... วงแขนแข็งแรงโอบรัดจนร่างแนบร่าง ใบหน้าที่เคยคุ้นลอยอยู่ใกล้แค่คืบ

พอรู้ว่าอะไรเป็นอะไร เธอก็สะบัดแรงด้วยความขุ่นเคืองพลางส่งเสียงเอ็ดอึง “ปล่อยนะ คนบ้า...”

พอลวงแขนนั้นคลายออก เธอกลับรู้สึกอ้างว้างขึ้นวูบ
“รู้อย่างนี้ปล่อยให้ลึบลื่อนวดเสียวก็ดีละ” อีกฝ่ายเสียงเข้ม
“ฮึ ทำยังกับจะถูกแฉะ ถนนอยู่ห่างตั้งโยชน์” ปากเฉียงฉอดแต่ใจกลับหวีวิบๆ เกือบไปแล้วจริงๆ ถ้าไม่ใช่ชายหนุ่ม เธอคงสังเวชชีวิตลงตรงนี้ ตามคุณชนกไปอีกคน

“เอาเถอะๆ ไม่ต้องกลัวผมทวงบุญทวงคุณหรอก”

หญิงสาวขยับจะเดินหนี แต่กลับถูกรั้งแขนไว้ทันใด คนหน้าขริ่มทำเสียงดู “อย่าเพิ่งไปไหน ยืนรออยู่ตรงนี้แหละ ไม่งั้นประเดี๋ยวก็เดินเปะปะไปหารถลึบล้อเข้าอีกหรอก ผมจะไปตามพี่ซซ์”

คนแก่งแต่ปากหยุดอยู่กับที่อย่างว่าง่าย

พอร่างสูงคล้อยหลัง เธอก็ซาอ่อนจนซวดเซ หัวใจเต้นแรงจนต้องยกสองมือขึ้นกด

เธอเกือบจะตายไปแล้วจริงๆด้วย.....